Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2019. gada 4. septembrī*

Kopējā ārpolitika un drošības politika – Ierobežojoši pasākumi, kas terorisma apkarošanas nolūkā vērsti pret personām, grupām un organizācijām – Līdzekļu iesaldēšana – Trešās valsts iestādes iespēja tikt kvalificētai kā kompetentajai iestādei Kopējās nostājas 2001/931/KĀDP izpratnē – Lēmumu par līdzekļu iesaldēšanu faktiskais pamats – Pienākums norādīt pamatojumu – Kļūda vērtējumā – Neiejaukšanās princips – Tiesības uz aizstāvību – Tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā – Padomes pieņemto aktu apliecināšana

Lietā T-308/18

Hamas, Doha (Katara), ko pārstāv *L. Glock*, advokāte,

prasītāja,

pret

Eiropas Savienības Padomi, ko sākotnēji pārstāvēja *B. Driessen* un *A. Sikora-Kalėda*, vēlāk – *M. Driessen* un *S. Van Overmeire*, pārstāvji,

atbildētāja,

par prasību, pamatojoties uz LESD 263. pantu, lūdzot atcelt, pirmkārt, Padomes Lēmumu (KĀDP) 2018/475 (2018. gada 21. marts), ar ko atjaunina to personu, grupu un vienību sarakstu, kurām piemēro 2., 3. un 4. pantu Kopējā nostājā 2001/931/KĀDP par konkrētu pasākumu īstenošanu cīņā pret terorismu, un ar ko atceļ Lēmumu (KĀDP) 2017/1426 (OV 2018, L 79, 26. lpp.), un Padomes Īstenošanas regulu (ES) 2018/468 (2018. gada 21. marts), ar kuru īsteno 2. panta 3. punktu Regulā (EK) Nr. 2580/2001 par īpašiem ierobežojošiem pasākumiem, kas terorisma apkarošanas nolūkā vērsti pret konkrētām personām un organizācijām, un ar kuru atceļ Īstenošanas regulu (ES) 2017/1420 (OV 2018, L 79, 7. lpp.), un, otrkārt, Padomes Lēmumu (KĀDP) 2018/1084 (2018. gada 30. jūlijs), ar ko atjaunina to personu, grupu un vienību sarakstu, kurām piemēro 2., 3. un 4. pantu Kopējā nostājā 2001/931/KĀDP par konkrētu pasākumu īstenošanu cīņā pret terorismu, un ar ko atceļ Lēmumu 2018/475 (OV 2018, L 194, 144. lpp.), un Padomes Īstenošanas regulu (ES) 2018/1071 (2018. gada 30. jūlijs), ar kuru īsteno 2. panta 3. punktu Regulā (EK) Nr. 2580/2001 par īpašiem ierobežojošiem pasākumiem, kas terorisma apkarošanas nolūkā vērsti pret konkrētām personām un organizācijām, un ar kuru atceļ Īstenošanas regulu 2018/468 (OV 2018, L 194, 23. lpp.),

VISPĀRĒJĀ TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētāja I. Pelikānova [*I. Pelikánová*], tiesneši P. Niuls [*P. Nihoul*] (referents) un J. Svenningsens [*J. Svenningsen*],

sekretārs: E. Kulons [*E. Coulon*],

* Tiesvedības valoda – franču.

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

Apvienoto Nāciju Drošības padomes Rezolūcija 1373 (2001)

1 2001. gada 28. septembrī Apvienoto Nāciju Organizācijas Drošības padome pieņēma Rezolūciju 1373 (2001), ar kuru noteica vispusīgas stratēģijas terorisma, it īpaši terorisma finansēšanas, apkarošanai. Šīs rezolūcijas 1. punkta c) apakšpunktā tostarp bija paredzēts, ka visām valstīm nekavējoties ir jāiesaldē līdzekļi un citi finanšu aktīvi vai ekonomiskie resursi, kuri pieder personām, kas veic vai mēģina veikt terora aktus, veicina šādus aktus vai tajos piedalās, organizācijām, kas pieder šīm personām vai ko tās kontrolē, kā arī personām un organizācijām, kas rīkojas šo personu vai organizāciju vārdā vai pēc to norādēm.

2 Šajā rezolūcijā nebija paredzēts to personu, vienību vai grupu saraksts, kurām šie pasākumi ir jāpiemēro.

Eiropas Savienības tiesības

3 Eiropas Savienības Padome, uzskatot, ka Rezolūcijas 1373 (2001) īstenošanai ir nepieciešama Eiropas Savienības rīcība, 2001. gada 27. decembrī pieņēma Kopējo nostāju 2001/931/KĀDP par konkrētu pasākumu īstenošanu cīņā pret terorismu (OV 2001, L 344, 93. lpp.). Kopējās nostājas 2001/931 2. pantā it īpaši bija paredzēta minētās kopējās nostājas pielikumā iekļautajā sarakstā uzskaitītajām terora aktos iesaistītajām personām, grupām un vienībām piederošo līdzekļu un citu finanšu aktīvu vai ekonomisko resursu iesaldēšana.

4 Lai Savienības līmenī īstenotu Kopējā nostājā 2001/931 aprakstītos pasākumus, Padome šajā pašā dienā pieņēma Regulu (EK) Nr. 2580/2001 par īpašiem ierobežojošiem pasākumiem, kas terorisma apkarošanas nolūkā vērsti pret konkrētām personām un organizācijām (OV 2001, L 344, 70. lpp.), kā arī Lēmumu 2001/927/EK, ar kuru nosaka Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punktā paredzēto sarakstu (OV 2001, L 344, 83. lpp.).

5 Nosaukums "*Hamas-Izz al-Din al-Qassem* (*Hamas* teroristu atzars)" ir ietverts sarakstos, kas pievienots Kopējai nostājai 2001/931 un iekļauts Lēmumā 2001/927. Šie abi tiesību akti, piemērojot Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 6. punktu un Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punktu, tika regulāri atjaunināti, un nosaukums "*Hamas-Izz al-Din al-Qassem*" joprojām ir iekļauts minētajos sarakstos.

6 2003. gada 12. septembrī Padome pieņēma Kopējo nostāju 2003/651/KĀDP, ar ko atjaunina Kopējo nostāju 2001/931 un atceļ Kopējo nostāju 2003/482/KĀDP (OV 2003, L 229, 42. lpp.), un Lēmumu 2003/646/EK, ar ko īsteno 2. panta 3. punktu Regulā Nr. 2580/2001 un atceļ Lēmumu 2003/480/EK (OV 2003, L 229, 22. lpp.). Ar šiem tiesību aktiem saistītajos sarakstos ietvertais organizācijas nosaukums bija "*Hamas* (tostarp *Hamas-Izz al-Din al-Qassem*)".

7 Šīs organizācijas nosaukums joprojām ir iekļauts turpmāk pieņemtajiem tiesību aktiem pievienotajos sarakstos.

Apstrīdētie tiesību akti

2018. gada marta tiesību akti

8 2017. gada 30. novembrī Padome nosūtīja prasītājas advokātam vēstuli, viņu informējot par to, ka tā ir saņēmusi jaunu, svarīgu informāciju personu, grupu un vienību, kurām ir piemēroti Regulā Nr. 2580/2001 paredzētie ierobežojošie pasākumi, sarakstu izveidei un ka tā ir attiecīgi grozījusi pamatojuma izklāstu. Tā lūdza prasītāju iesniegt savus apsvērumus par šo aktualizēto pamatojuma izklāstu līdz 2017. gada 15. decembrim.

9 Prasītāja uz šo vēstuli nereaģēja.

10 2018. gada 21. martā Padome pieņēma, pirmkārt, Lēmumu (KĀDP) 2018/475, ar ko atjaunina to personu, grupu un vienību sarakstu, kurām piemēro 2., 3. un 4. pantu Kopējā nostājā 2001/931, un ar ko atceļ Lēmumu (KĀDP) 2017/1426 (OV 2018, L 79, 26. lpp.), un, otrkārt, Padomes Īstenošanas regulu (ES) 2018/468, ar kuru īsteno 2. panta 3. punktu Regulā Nr. 2580/2001, un ar kuru atceļ Īstenošanas regulu (ES) 2017/1420 (OV 2018, L 79, 7. lpp.) (turpmāk tekstā kopā – "2018. gada marta tiesību akti"). Nosaukums ""*Hamas*", tostarp "*Hamas-Izz al-Din al-Qassem*"" joprojām bija iekļauts šiem tiesību aktiem pievienotajos sarakstos (turpmāk tekstā – "2018. gada marta strīdīgie saraksti").

11 Ar 2018. gada 22. marta vēstuli Padome paziņoja prasītājas advokātei pamatojuma izklāstu, kas attaisno nosaukuma ""*Hamas*", tostarp "*Hamas-Izz al-Din al-Qassem*"" saglabāšanu 2018. gada marta strīdīgajos sarakstos, norādot viņai uz iespēju lūgt pārskatīt šos sarakstus atbilstoši Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punktam un Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 6. punktam.

12 Turklāt 2018. gada 22. martā Padome *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* publicēja Paziņojumu personām, grupām un organizācijām, kas iekļautas sarakstā, kurš minēts 2. panta 3. punktā Regulā Nr. 2580/2001 (OV 2018, C 107, 6. lpp.).

13 Ar šo paziņojumu Padome tostarp attiecīgās personas un vienības informēja par to, ka, pirmkārt, tā uzskata, ka joprojām ir spēkā iemesli, kas attaisno to nosaukuma iekļaušanu sarakstos, kas pieņemti saskaņā ar Regulu Nr. 2580/2001, tādējādi tā ir nolēmusi saglabāt to nosaukumu 2018. gada marta strīdīgajos sarakstos, otrkārt, ka tās var tai nosūtīt lūgumu, lai saņemtu pamatojuma izklāstu, kura dēļ to nosaukums tika saglabāts minētajos sarakstos, treškārt, ka tās arī jebkurā laikā var tai lūgt pārskatīt lēmumu, ar kuru to nosaukums tika iekļauts aplūkotajos sarakstos, un, ceturtkārt, ka lūgumi, lai tie tiktu ņemti vērā nākamajā pārskatīšanā, saskaņā ar Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 6. punktu tai ir jānosūta līdz 2018. gada 25. maijam.

14 Prasītāja uz šo vēstuli un paziņojumu nereaģēja.

15 No pamatojuma izklāsta saistībā ar 2018. gada marta tiesību aktiem izriet, ka, iekļaujot ""*Hamas*", tostarp "*Hamas-Izz al-Din al-Qassem*"" 2018. gada marta strīdīgajos sarakstos, Padome balstījās uz četriem valsts lēmumiem.

16 Pirmais valsts lēmums bija 2001. gada 29. marta *Secretary of State for the Home Department* (Apvienotās Karalistes iekšlietu ministrs; turpmāk tekstā – "*Home Secretary*") rīkojums Nr. 1261, grozot *UK Terrorism Act 2000* (Apvienotās Karalistes 2000. gada likums par terorismu), un ar to tika aizliegta *Hamas-Izz al-Din al-Qassem*, to uzskatot par organizāciju, kas ir saistīta ar terora aktiem (turpmāk tekstā – "*Home Secretary* lēmums").

17 Otrs valsts lēmums bija 1997. gada 8. oktobra *United States Secretary of State* (Amerikas Savienoto Valstu valsts sekretārs) lēmums, ar kuru, piemērojot *Immigration and Nationality Act* (Amerikas Savienoto Valstu Likums par imigrāciju un pilsonību; turpmāk tekstā – "*INA*"), *Hamas* tika kvalificēta kā teroristiska ārvalstu organizācija (turpmāk tekstā – "1997. gada ASV lēmums").

18 Trešā valsts lēmuma autors bija Amerikas Savienoto Valstu valsts sekretārs un tas 2001. gada 31. oktobrī tika pieņemts, piemērojot *Executive Order no 13224* (Prezidenta dekrēts Nr. 13224) (turpmāk tekstā – "2001. gada ASV lēmums").

19 Ceturtais valsts lēmums tika pieņemts 1995. gada 23. janvārī, piemērojot *Executive Order no 12947* (Prezidenta dekrēts Nr. 12947) (turpmāk tekstā – "1995. gada ASV lēmums").

20 Ar 2018. gada marta tiesību aktiem saistītā pamatojuma izklāsta galvenajā daļā Padome vispirms konstatēja, ka šie valstu lēmumi ir uzskatāmi par kompetento iestāžu pieņemtiem lēmumiem Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta izpratnē un ka tie joprojām ir spēkā. Pēc tam tā norādīja, ka ir izvērtējusi, vai tās rīcībā ir apstākļi, kas varētu liecināt par labu prasītājas nosaukuma izņemšanai no 2018. gada marta strīdīgajiem sarakstiem, un nav atradusi nevienu tādu apstākli. Visbeidzot, tā norādīja, ka uzskata, ka joprojām ir spēkā iemesli, kas pamato prasītājas nosaukuma iekļaušanu līdzekļu iesaldēšanas sarakstos, un secināja, ka tas ir jāsaglabā 2018. gada marta strīdīgajos sarakstos.

21 Turklāt ar 2018. gada marta tiesību aktiem saistītā pamatojuma izklāstā bija iekļauts A pielikums attiecībā uz "Apvienotās Karalistes kompetentās iestādes lēmumu" un B pielikums attiecībā uz "Amerikas Savienoto Valstu kompetento iestāžu lēmumiem". Katrs no šiem pielikumiem ietvēra valsts tiesību aktu, uz kuru pamata ir pieņemti valsts iestāžu lēmumi, aprakstu, šajos tiesību aktos iekļauto terorisma jēdziena definīciju pārskatu, minēto lēmumu pārskatīšanas procedūru aprakstu, faktu, uz kuriem ir balstījušās minētās iestādes, aprakstu un konstatējumu, ka šie fakti veido terora aktus Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 3. punkta izpratnē.

22 2018. gada marta tiesību aktu pamatojuma izklāsta A pielikuma 14. punktā Padome norādīja dažādus faktus, kurus *Home Secretary* izmantoja, lai aizliegtu *Hamas-Izz al-Din al-Qassem*. Šie faktiskie apstākļi norisinājās 1994. un 1996. gadā.

23 2018. gada marta tiesību aktu pamatojuma izklāsta A pielikuma 15. punktā Padome piebilda, ka Apvienotajā Karalistē minēto aizliegumu 2016. gada septembrī pārskatīja starpministriju grupa, kas pilnvarota veikt aizliegumu pārskatīšanu, un ka tā, balstoties uz tajā norādītajiem apstākļiem, bija secinājusi, ka ir pietiekams pamats uzskatīt, ka *Hamas-Izz al-Din al-Qassem* joprojām ir saistīta ar terorismu.

24 2018. gada marta tiesību aktu pamatojuma izklāsta B pielikuma 10. punktā Padome norādīja, ka nesenākā *Hamas* kā ārvalstu teroristu organizācijas klasifikācijas pārskatīšana tika veikta 2012. gada 27. jūlijā un tās iznākumā ASV valdība secināja, ka apstākļi, uz kuriem balstīts 1997. gada ASV lēmums, nav mainījušies tā, lai attaisnotu nosaukuma atsaukšanu.

25 Visbeidzot, 2018. gada marta tiesību aktu pamatojuma izklāsta B pielikuma 17. punktā Padome uzskaitīja dažādus faktus, kas norisinājās laikā no 2003. līdz 2016. gadam, uz kuriem ASV iestādes bija balstījušās, lai kvalificētu prasītāju kā ārvalstu teroristu organizāciju, neprecizējot lēmumus, no kuriem tie izriet.

2018. gada jūlija tiesību akti

26 2018. gada 30. jūlijā Padome pieņēma, pirmkārt, Lēmumu (KĀDP) 2018/1084, ar ko atjaunina to personu, grupu un vienību sarakstu, kurām piemēro 2., 3. un 4. pantu Kopējā nostājā 2001/931 un atceļ Lēmumu 2018/475 (OV 2018, L 194, 144. lpp.), un, otrkārt, Īstenošanas regulu (ES) 2018/1071, ar ko

īsteno 2. panta 3. punktu Regulā Nr. 2580/2001 un atceļ Īstenošanas regulu 2018/468 (OV 2018, L 194, 23. lpp.) (turpmāk tekstā kopā – "2018. gada jūlija tiesību akti"). Nosaukums "*Hamas* (tostarp *Hamas-Izz al-Din al-Qassem*)" palika iekļauts šiem tiesību aktiem pievienotajos sarakstos (turpmāk tekstā – "2018. gada jūlija strīdīgie saraksti").

27 Ar 2018. gada 31. jūlija vēstuli Padome paziņoja prasītājas advokātei pamatojuma izklāstu, kas attaisno nosaukuma ""*Hamas*", tostarp "*Hamas-Izz al-Din al-Qassem*"" saglabāšanu 2018. gada jūlija strīdīgajos sarakstos, norādot viņai uz iespēju lūgt pārskatīt šos sarakstus atbilstoši Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punktam un Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 6. punktam.

28 Turklāt 2018. gada 31. jūlijā Padome *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* publicēja Paziņojumu personām, grupām un organizācijām, kas iekļautas sarakstā, kurš minēts 2. panta 3. punktā Regulā Nr. 2580/2001 (OV 2018, C 269, 3. lpp.).

29 Ar šo paziņojumu Padome tostarp attiecīgās personas un vienības informēja par to, ka, pirmkārt, tā uzskata, ka joprojām ir spēkā pamatojums, kas attaisno to nosaukuma iekļaušanu sarakstos, kas pieņemti saskaņā ar Regulu Nr. 2580/2001, tādējādi tā ir nolēmusi saglabāt to nosaukumu 2018. gada jūlija strīdīgajos sarakstos, otrkārt, ka tās var tai nosūtīt lūgumu, lai saņemtu pamatojuma izklāstu par pamatiem, kuru dēļ to nosaukums tika saglabāts minētajos sarakstos, treškārt, ka tās arī jebkurā laikā var tai lūgt pārskatīt lēmumu, ar kuru to nosaukums tika iekļauts aplūkotajos sarakstos, un, ceturtkārt, ka lūgumi, lai tie tiktu ņemti vērā nākamajā pārskatīšanā, saskaņā ar Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 6. punktu tai ir jānosūta līdz 2018. gada 1. oktobrim.

30 Šis pamatojuma izklāsts bija identisks 2018. gada marta tiesību aktu pamatojuma izklāstam, izņemot dažas formālas atšķirības un atsauci B pielikuma 16. punktā uz "efektīvu tiesību aizsardzību tiesā", nevis vairs uz "tiesību aizsardzību tiesā".

31 Prasītāja uz šīm vēstulēm un paziņojumu nereaģēja.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

32 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2018. gada 17. maijā, prasītāja cēla šo prasību.

33 2018. gada 13. septembrī Padome iesniedza iebildumu rakstu.

34 Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2018. gada 14. septembrī, prasītāja, pamatojoties uz Vispārējās tiesas Reglamenta 86. pantu, pielāgoja prasības pieteikumu, lai tiktu ņemti vērā 2018. gada jūlija tiesību akti, ciktāl tie uz to attiecas.

35 Ar 2018. gada 13. decembra, kā arī 2019. gada 1. marta un 10. aprīļa vēstulēm Vispārējā tiesa procesa organizatorisko pasākumu ietvaros uzdeva jautājumus lietas dalībniekiem. Tie uz tiem atbildēja noteiktajā termiņā.

36 Tā kā noteiktajā termiņā Vispārējai tiesai netika nosūtīts pieteikums par tiesas sēdes rīkošanu, tā, piemērojot Reglamenta 106. panta 3. punktu, nolēma lemt bez tiesvedības mutvārdu daļas.

37 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– atcelt 2018. gada marta un jūlija tiesību aktus (turpmāk tekstā – "apstrīdētie tiesību akti"), ciktāl tie attiecas uz to un arī uz *Hamas-Izz al-Din al-Qassem*;

– piespriest Padomei atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus.

38 Padomes prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– pilnībā noraidīt prasību;

– piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

39 Prasītāja izvirza septiņus pamatus, kas attiecīgi izriet no:

– Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta pārkāpuma;

– kļūdām attiecībā uz faktu patiesumu;

– kļūdu vērtējumā attiecībā uz *Hamas* organizācijas teroristisko raksturu;

– neiejaukšanās principa pārkāpumu;

– nepietiekamu situācijas attīstības laika gaitā ņemšanu vērā;

– pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu;

– tiesību uz aizstāvību ievērošanas principa pārkāpumu, kā arī tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā pārkāpumu.

40 2019. gada 19. martā, atbildot uz jautājumu, ko Vispārējā tiesa procesa organizatorisko pasākumu ietvaros tai bija uzdevusi iepriekšējā gada 1. martā, prasītāja izvirzīja astoto pamatu, kas izriet no "pamatojuma izklāstu neapliecināšanas".

41 Vispārējā tiesa uzskata par lietderīgu kā otro izskatīt sesto pamatu.

Par pirmo pamatu, kas izriet no Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta pārkāpuma

42 Pirmajā pamatā prasītāja pēc savu apsvērumu izklāsta par *Home Secretary* un ASV iestāžu 1995., 1997. un 2001. gada lēmumos (turpmāk tekstā kopā – "ASV lēmumi") norādīto organizāciju identifikāciju izvirza iebildumu par to, ka Padome esot pārkāpusi Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punktu, kvalificējot šos lēmumus kā lēmumus, ko pieņēmušas kompetentās iestādes šīs tiesību normas izpratnē.

43 Šajā ziņā ir jānorāda, ka prasītājas norādītā tiesību norma attiecas uz personu vārda vai vienību nosaukuma iekļaušanu līdzekļu iesaldēšanas sarakstos, savukārt šī prasība attiecas uz lēmumiem, kas pieņemti, pamatojoties uz Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 6. punktu, kas attiecas uz šādas iekļaušanas saglabāšanu šajos sarakstos.

44 Tomēr, Tiesas ieskatā, personas vārda vai vienības nosaukuma saglabāšana līdzekļu iesaldēšanas sarakstā būtībā ir sākotnējās iekļaušanas sarakstā pagarināšana, un tāpēc tās priekšnoteikums ir fakts, ka saglabājas risks, ka attiecīgā persona vai organizācija varētu iesaistīties ar terorismu saistītās darbībās; risks, kuru sākotnēji bija konstatējusi Padome, balstoties uz valsts lēmumu, kas bija šīs sākotnējās iekļaušanas sarakstā pamats (spriedumi, 2017. gada 26. jūlijs, Padome/*LTTE*, C-599/14 P, EU:C:2017:583, 61. punkts, un 2017. gada 26. jūlijs, Padome/*Hamas*, C-79/15 P, EU:C:2017:584, 39. punkts).

45 Tādējādi šis pamats ir efektīvs.

46 Lai to izskatītu, pēc tam, kad tiks noteiktas organizācijas, kuras norādītas Padomes minētajos kompetento iestāžu lēmumos, vispirms ir jāizvērtē iebildumi pret ASV iestāžu lēmumiem un pēc tam kopīgie iebildumi pret Amerikas iestāžu lēmumiem un *Home Secretary* lēmumu.

Par organizāciju, kas norādītas Padomes minētajos kompetento iestāžu lēmumos, identifikāciju

47 Prasītāja norāda, ka saskaņā ar Padomes paziņoto pamatojuma izklāstu apstrīdētie tiesību akti ir balstīti uz *Home Secretary* lēmumu, ar kuru aizliegts *Hamas-Izz al-Din al-Qassem*, *Hamas* bruņotais atzars, un trim ASV lēmumiem, kuros norādīta *Hamas*, sīkāk neprecizējot.

48 Prasītāja šaubās, ka ASV iestādēm bija nodoms iekļaut sarakstā *Hamas* kopumā, un uzskata, ka Padome, uzskatot, ka tas tā bija, esot veikusi paplašinātu šo iestāžu lēmumu interpretāciju, kas skaidri neizrietot no sarakstiem, kurus ir publicējušas minētās iestādes.

49 Šajā ziņā ir jākonstatē, ka ASV lēmumos skaidri ir norādīts "*Hamas*", 1997. un 2001. gada ASV lēmumos šis nosaukums tika papildināts ar desmitiem citu nosaukumu, tostarp arī "*Izz-Al-Din Al-Qassam brigades*", ar kuriem arī bija pazīstama šī kustība.

50 Šis apstāklis, pretēji prasītājas apgalvotajam, nevar tikt interpretēts kā tāds, kas norāda uz to, ka ASV iestādes šādi esot vēlējušās ierobežot nosaukumu, attiecinot to vienīgi uz "*Hamas-Izz al-Din al-Qassem*". Vispirms starp šiem papildu nosaukumiem ir arī nosaukumi, kas kopumā norāda uz *Hamas*, tādi kā "*Islamic Resistance Movement*", kas ir "*Harakat Al-Muqawama Al-Islamia*", kas ir viens no izmantotajiem nosaukumiem, tulkojums angļu valodā, kura akronīms ir "*Hamas*". Turpinot – šo atšķirīgo nosaukumu norādīšanas mērķis ir vienīgi nodrošināt pret *Hamas* vērstā pasākuma konkrēto efektivitāti, ļaujot tam vērsties pret visiem tās zināmajiem nosaukumiem un atzariem.

51 No šiem secinājumiem izriet, ka *Home Secretary* lēmums ir vērsts pret *Hamas-Izz al-Din al-Qassem*, savukārt ASV lēmumi ir vērsti pret *Hamas*, tostarp *Hamas-Izz al-Din al-Qassem*.

Par iebildumiem pret ASV iestāžu lēmumiem

52 Prasītāja uzskata, ka Padome nevarēja balstīt apstrīdētos tiesību aktus uz ASV iestāžu lēmumiem, jo Amerikas Savienotās Valstis ir trešā valsts un principā šādu valstu iestādes neesot "kompetentās iestādes" Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta izpratnē.

53 Saistībā ar šo prasītāja vispirms norāda, ka ar Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punktu izveidotā sistēma ir balstīta uz valsts iestādēm piešķirto uzticēšanos, savukārt uzticēšanās ir balstīta uz lojālas sadarbības principu starp Padomi un Savienības dalībvalstīm, Līgumos ietvertām kopīgām vērtībām un kopīgo tiesību normu, proti, Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas, kas parakstīta 1950. gada 4. novembrī Romā, un Eiropas Savienības Pamattiesību hartas, ievērošanu. Trešo valstu iestādes nevarot baudīt šādu uzticēšanos.

54 Šajā ziņā ir jānorāda, ka, Tiesas ieskatā, jēdziens "kompetenta iestāde", kas izmantots Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punktā, attiecas ne vien uz dalībvalstu iestādēm, bet tajā principā var būt ietvertas arī trešo valstu iestādes (spriedums, 2017. gada 26. jūlijs, Padome/*LTTE*, C-599/14 P, EU:C:2017:583, 22. punkts).

55 Šī Tiesas sniegtā interpretācija ir pamatota, pirmkārt, ar Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta formulējumu, saskaņā ar kuru jēdziens "kompetentas iestādes" nav attiecināts tikai uz dalībvalstu iestādēm, un, otrkārt, ar šīs kopējās nostājas mērķi, jo tā tika pieņemta, lai īstenotu Apvienoto Nāciju

Organizācijas Drošības padomes Rezolūciju 1373 (2001), kura ir vērsta uz to, lai, visām valstīm sistemātiski un cieši sadarbojoties, pastiprinātu cīņu pret terorismu pasaules līmenī (spriedums, 2017. gada 26. jūlijs, Padome/*LTTE*, C-599/14 P, EU:C:2017:583, 23. punkts).

56 Pakārtoti, gadījumā, ja tiktu atzīts, ka trešās valsts iestāde var tikt atzīta par kompetento iestādi Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta izpratnē, prasītāja norāda, ka Padomes pieņemto tiesību aktu spēkā esamība ir atkarīga arī no pārbaudēm, kuras tai ir jāveic, lai tostarp pārliecinātos par ASV tiesību aktu saderību ar tiesību uz aizstāvību ievērošanas principa un tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā ievērošanu.

57 Tomēr šajā gadījumā Padome apstrīdēto tiesību aktu pamatojumā būtībā esot vien aprakstījusi pārskatīšanas procedūras un norādījusi uz pārsūdzības iespēju esamību, nepārbaudot, vai ir nodrošinātas tiesības uz aizstāvību un tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā.

58 Šajā ziņā ir jākonstatē, ka, Tiesas ieskatā, kad Padome savu lēmumu pamato ar trešās valsts lēmumu, tai ir iepriekš jāpārbauda, vai šis lēmums ir ticis pieņemts, ievērojot tiesības uz aizstāvību un tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 26. jūlijs, Padome/*LTTE*, C-599/14 P, EU:C:2017:583, 31. punkts).

59 Padomei tās tiesību aktu pamatojumu izklāstā ir jāsniedz norādes, kas ļauj uzskatīt, ka tā ir veikusi šo pārbaudi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 26. jūlijs, Padome/*LTTE*, C-599/14 P, EU:C:2017:583, 31. punkts).

60 Šim mērķim Padomei šajos pamatojuma izklāstos ir jānorāda iemesli, kuru dēļ tā uzskata, ka trešās valsts lēmums, uz kuru tā balstās, ir pieņemts, ievērojot tiesības uz aizstāvību un tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā (spriedums, 2017. gada 26. jūlijs, Padome/*LTTE*, C-599/14 P, EU:C:2017:583, 33. punkts).

61 Atbilstoši judikatūrai pamatojuma izklāstā ietvertās norādes par šo vērtējumu attiecīgā gadījumā var būt īsas (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 26. jūlijs, Padome/*LTTE*, C-599/14 P, EU:C:2017:583, 33. punkts).

62 Prasītājas izvirzītie argumenti attiecībā uz, pirmkārt, tiesību uz aizsardzību principa ievērošanu un, otrkārt, tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā ir jāizvērtē šī sprieduma 58.–61. punktā norādītās judikatūras gaismā.

63 Attiecībā uz tiesību uz aizsardzību ievērošanu prasītāja norāda, ka apstrīdēto tiesību aktu pamatojuma izklāstā Padome neesot sniegusi norādes par iemesliem, kas tai pārbaudes mērķu dēļ likuši uzskatīt, ka Amerikas Savienotajās Valstīs šī principa ievērošana ir nodrošināta administratīvajos procesos attiecībā uz organizāciju atzīšanu par teroristu organizācijām.

64 Turklāt ASV tiesību aktos neesot prasīts, lai iestāžu pieņemtie lēmumi šajā jomā tiktu paziņoti, pat ne tas, lai tie tiktu pamatoti. Prasītājas ieskatā, ja *INA* 219. pantā, ar kuru ir pamatots 1997. gada ASV lēmums, ir ietverts pienākums publicēt lēmumu par iekļaušanu sarakstā Federālajā reģistrā, tad tas tā nav attiecībā uz Prezidenta dekrētu Nr. 13224, ar kuru ir pamatots 2001. gada ASV lēmums un kurā neesot paredzēts neviens šāda rakstura pasākums.

65 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar judikatūru tiesību uz aizstāvību ievērošanas princips nozīmē, ka personām, uz kurām attiecas lēmumi, kuri būtiski skar viņu intereses, ir jādod iespēja atbilstoši darīt zināmu savu viedokli par strīdīgā lēmuma pamatojumā pret viņiem izvirzītajiem elementiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 26. septembris, *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, 83. punkts un tajā minētā judikatūra).

66 Tādu pasākumu gadījumā, kad personu vārdus vai organizāciju nosaukumus paredz iekļaut līdzekļu iesaldēšanas sarakstā, šis princips prasa, lai iestāde paziņotu šai personai vai organizācijai šo pasākumu iemeslus un nodrošinātu tiesības tikt uzklausītai lēmuma pieņemšanas laikā vai uzreiz pēc tā pieņemšanas (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2011. gada 21. decembris, Francija/P*eople's Mojahedin Organization of Iran*, C-27/09 P, EU:C:2011:853, 61. punkts).

67 Apstrīdēto tiesību aktu pamatojuma izklāsta B pielikuma 16. punktā Padome apstiprina sekojošo:

"Attiecībā uz pārskatīšanas procedūrām un aprakstu par pieejamām pārsūdzības iespējām Padome uzskata, ka Amerikas Savienoto Valstu tiesību akti nodrošina tiesību uz aizstāvību aizsardzību [..]."

68 Apstrīdēto tiesību aktu pamatojuma izklāstā Padomes sniegtā informācija atšķiras atkarībā no izvērtētā ASV lēmuma.

69 Pirmkārt, attiecībā uz Prezidenta dekrētiem Nr. 12947 un Nr. 13224, uz kuriem ir balstīti 1995. gada un 2001. gada ASV lēmumi, no Padomes iesniegtā vispārīgā apraksta nevar konstatēt, ka ASV iestādēm būtu jebkāds pienākums paziņot ieinteresētajām personām pamatojumu vai pat publicēt šādus lēmumus.

70 No minētā izriet, ka tiesību uz aizsardzību ievērošana attiecībā uz šiem abiem lēmumiem nav pārbaudīta un ka līdz ar to, piemērojot šī sprieduma 58.–61. punktā atgādināto judikatūru, tie nevar būt apstrīdēto tiesību aktu pamatojums.

71 Otrkārt, attiecībā uz ASV 1997. gada lēmumu Padome patiešām norāda, ka, piemērojot *INA*, ārvalstu teroristu organizāciju iekļaušana sarakstā vai lēmumi par šo sarakstā iekļauto nosaukumu atsaukšanu tiek publicēti Federālajā reģistrā. Tomēr tā nesniedz nekādu norādi par to, vai konkrētajā gadījumā 1997. gada ASV lēmuma publikācijā bija ietverts jebkāds pamatojums. Turklāt no apstrīdēto tiesību aktu pamatojuma izklāsta arī neizriet, ka, izņemot lēmuma rezolutīvo daļu, prasītājai ASV iestādes jebkādā veidā būtu darījušas zināmu pamatojumu, lai kāds tas arī būtu.

72 Šādos apstākļos ir jāizvērtē, vai norāde par to, ka lēmums ir publicēts trešās valsts oficiālajā vēstnesī, ir pietiekama, lai uzskatītu, ka Padome saskaņā ar šī sprieduma 58.–61. punktā minēto judikatūru ir izpildījusi savu pienākumu pārbaudīt, vai trešajā valstī, kas pieņēmusi lēmumus, uz kuriem ir balstīti apstrīdētie akti, ir tikušas ievērotas tiesības uz aizsardzību.

73 Šim nolūkam ir jāatsaucas uz lietu, kurā tika pieņemti 2017. gada 26. jūlija spriedums Padome/*LTTE* (C-599/14 P, EU:C:2017:583) un 2014. gada 16. oktobra spriedums *LTTE*/Padome (T-208/11 un T-508/11, EU:T:2014:885). Šajā lietā Padome attiecīgo tiesību aktu pamatojuma izklāstā bija norādījusi, ka attiecīgās trešās valsts iestāžu lēmumi ir tikuši publicēti šīs valsts oficiālajā vēstnesī, nesniedzot citu informāciju (spriedums, 2014. gada 16. oktobris, *LTTE*/Padome, T-208/11 un T-508/11, EU:T:2014:885, 145. punkts).

74 2017. gada 26. jūlija spriedumā Padome/*LTTE* (C-599/14 P, EU:C:2017:583, 36. un 37. punkts) Tiesa, ņemot vērā pilnībā visas norādes attiecībā uz trešās valsts iestāžu lēmumiem, kas bija ietvertas Padomes regulas pamatojuma izklāstā, nosprieda, ka tās ir nepietiekamas, lai varētu konstatēt, ka šī iestāde bija veikusi vajadzīgo pārbaudi attiecībā uz tiesību uz aizsardzību ievērošanu šajā trešajā valstī.

75 Tāds pats secinājums motīvu identiskuma dēļ šajā lietā ir jāizdara attiecībā uz vienīgo apstrīdēto tiesību aktu pamatojuma izklāstā ietverto norādi par to, ka 1997. gada ASV lēmums ir ticis publicēts Amerikas Savienoto Valstu Federālajā reģistrā.

76 Šo iemeslu dēļ un pat neizvērtējot jautājumu par tiesībām uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, ir jāuzskata, ka šajā gadījumā pamatojums attiecībā uz ASV lēmumiem ir nepietiekams tādējādi, ka minētie lēmumi nevar būt apstrīdēto tiesību aktu pamats.

77 Tomēr, tā kā Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punktā nav paredzēts, ka Padomes tiesību akti tiek balstīti uz vairākiem kompetento iestāžu lēmumiem, apstrīdētajos tiesību aktos, ciktāl tas attiecas uz prasītājas nosaukuma iekļaušanu 2018. gada marta un jūlija strīdīgajos sarakstos (turpmāk tekstā – "strīdīgie saraksti"), varēja atsaukties tikai uz *Home Secretary* lēmumu, tādējādi ir jāturpina prasības izvērtēšana, ierobežojot šo izvērtēšanu attiecībā uz apstrīdētajiem tiesību aktiem daļā, kurā tie ir balstīti uz šo pēdējo minēto lēmumu.

Par kopīgajiem iebildumiem pret Home Secretary *lēmumu un ASV iestāžu lēmumiem*

78 Prasītāja norāda, ka trīs iemeslu dēļ *Home Secretary* lēmums un ASV iestāžu lēmumi, uz kuriem ir balstīti apstrīdētie tiesību akti, nav uzskatāmi par "kompetento iestāžu lēmumiem" Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta izpratnē.

79 Šie iemesli vēlāk tiks pārbaudīti, ciktāl tie attiecas uz *Home Secretary* pieņemto lēmumu, saskaņā ar šī sprieduma 77. punktu.

– Par priekšroku, kas jāsniedz tiesu iestādēm

80 Prasītāja apgalvo, ka saskaņā ar Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punktu Padome var balstīties uz administratīviem lēmumiem tikai tad, ja tiesu iestāžu kompetencē neietilpst cīņa pret terorismu. Taču konkrētajā lietā tas tā neesot, jo Apvienotajā Karalistē tiesu iestādēm esot kompetence šajā jomā. Tātad Padomei apstrīdētajos tiesību aktos neesot bijis jāņem vērā *Home Secretary* lēmums.

81 Padome apstrīd šos argumentus.

82 Šajā ziņā ir jānorāda, ka saskaņā ar judikatūru apstāklis, ka lēmums ir administratīvs, nevis tiesas lēmums, nav noteicošais, lai piemērotu Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punktu, jo pašā šīs tiesību normas formulējumā ir tieši paredzēts, ka iestāde, kas nav tiesu iestāde, arī var tikt kvalificēta kā kompetenta iestāde šīs tiesību normas izpratnē (spriedumi, 2008. gada 23. oktobris, *People's Mojahedin Organization of Iran*/Padome, T-256/07, EU:T:2008:461, 144. un 145. punkts, un 2014. gada 16. oktobris, *LTTE*/Padome, T-208/11 un T-508/11, EU:T:2014:885, 105. punkts).

83 Pat ja Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta otrās daļas formulējums piešķir prioritāti tiesu iestāžu pieņemtiem lēmumiem, tas nekādā ziņā neizslēdz iespēju ņemt vērā administratīvo iestāžu pieņemtos lēmumus tad, kad, pirmkārt, saskaņā ar valsts tiesībām šīm iestādēm faktiski ir piešķirta kompetence pieņemt ierobežojošus lēmumus attiecībā uz terorismā iesaistītiem grupējumiem, un, otrkārt, tad, kad šīs iestādes, lai arī tās ir tikai administratīvas iestādes, tomēr var tikt uzskatītas par "līdzvērtīgām" tiesu iestādēm (spriedums, 2014. gada 16. oktobris, *LTTE*/Padome, T-208/11 un T-508/11, EU:T:2014:885, 107. punkts).

84 Saskaņā ar judikatūru administratīvās iestādes ir jāatzīst par līdzvērtīgām tiesu iestādēm tad, ja to lēmumi ir pārsūdzami tiesā (spriedums, 2008. gada 23. oktobris, *People's Mojahedin Organization of Iran*/Padome, T-256/07, EU:T:2008:461, 145. punkts).

85 Līdz ar to apstāklis, ka terorisma apkarošanas joma ir attiecīgās valsts tiesu iestāžu kompetencē, nav šķērslis tam, ka Padome ņem vērā valsts tās administratīvās iestādes lēmumus, kura ir pilnvarota noteikt ierobežojošus pasākumus terorisma jomā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2014. gada 16. oktobris, *LTTE*/Padome, T-208/11 un T-508/11, EU:T:2014:885, 108. punkts).

86 Šajā gadījumā no Padomes iesniegtās informācijas izriet, ka *Home Secretary* lēmumus var pārsūdzēt *Proscribed Organisations Appeal Commission* (Apelācijas komisija aizliegto organizāciju lietās, Apvienotā Karaliste), kas pieņem lēmumu, piemērojot principus par pārskatīšanu tiesā, un ka katra no pusēm var pārsūdzēt Apelācijas komisijas aizliegto organizāciju lietās lēmumu apelācijas instances tiesā

par kādu tiesību jautājumu, ja tā saņem šīs komisijas atļauju vai tās neesamības gadījumā – apelācijas instances tiesas atļauju (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2006. gada 12. decembris, *Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran*/Padome, T-228/02, EU:T:2006:384, 2. punkts).

87 Šādos apstākļos šķiet, ka *Home Secretary* lēmumi ir pārsūdzami tiesā, tādējādi piemērojot šī sprieduma 83. un 84. punktā minēto judikatūru, šī administratīvā iestāde ir jāuzskata par līdzvērtīgu tiesu iestādei un tātad, kā to apgalvo Padome, par kompetentu iestādi Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta izpratnē atbilstoši šajā nozīmē vairākkārt minētajai judikatūrai (spriedumi, 2008. gada 23. oktobris, *People's Mojahedin Organization of Iran*/Padome, T-256/07, EU:T:2008:461, 144. punkts, un 2014. gada 16. oktobris, *LTTE*/Padome, T-208/11 un T-508/11, EU:T:2014:885, 120.–123. punkts).

88 No iepriekš izklāstītajiem apsvērumiem izriet, ka apstrīdētos tiesību aktus nevar atcelt tā iemesla dēļ, ka Padome to pamatojuma izklāstā ir atsaukusies uz *Home Secretary* lēmumu, kas ir administratīvā iestāde.

– *Par apstākli, ka* Home Secretary *lēmumā ir veidots teroristu organizāciju saraksts*

89 Prasītāja norāda, ka ar apstrīdētajiem tiesību aktiem saistīto kompetento iestāžu, tostarp *Home Secretary*, darbību praksē veido teroristu organizāciju sarakstu veidošana, lai tām piemērotu ierobežojošu režīmu. Šī sarakstu veidošanas darbība nenozīmējot represīvo kompetenci, kas pielīdzināma "izmeklēšanas uzsākšanai vai kriminālvajāšanai", vai arī "notiesāšanai", lai norādītu pilnvaras, ar kurām atbilstoši Kopīgās nostājas 2001/931 1. panta 4. punktam ir jābūt apveltītai "kompetentajai iestādei".

90 Padome apstrīd šo argumentu pamatotību.

91 Šajā ziņā ir jānorāda, ka saskaņā ar judikatūru Kopējā nostājā 2001/931 netiek pieprasīts, lai kompetentās iestādes lēmums tiktu pieņemts kriminālprocesā *stricto sensu*, ja vien, ņemot vērā minētajā Kopējā nostājā izvirzītos mērķus saistībā ar Apvienoto Nāciju Drošības padomes Rezolūcijas 1373 (2001) īstenošanu, attiecīgās valsts procedūras mērķis ir cīņa pret terorismu plašā izpratnē (spriedums, 2014. gada 16. oktobris, *LTTE*/Padome, T-208/11 un T-508/11, EU:T:2014:885, 113. punkts).

92 Šajā nozīmē Tiesa uzskata, ka attiecīgo personu aizsardzība netiek apšaubīta, ja valsts iestādes pieņemtais lēmums neietilpst procesā, kura mērķis ir noteikt krimināltiesiskas sankcijas, bet gan procesā, kuras mērķis ir noteikt preventīva rakstura pasākumus (spriedums, 2012. gada 15. novembris, *Al-Aqsa*/Padome un Nīderlande/*Al-Aqsa*, C-539/10 P un C-550/10 P, EU:C:2012:711, 70. punkts).

93 Šajā gadījumā ar *Home Secretary* lēmumu tika paredzēti aizlieguma pasākumi pret organizācijām, kas uzskatītas par teroristu organizācijām, un tātad, kā to prasa judikatūra, šis lēmums ir pieņemts valsts procesā, kura mērķis galvenokārt ir preventīvu vai represīvu pasākumu noteikšana attiecībā uz prasītāju saistībā ar cīņu pret terorismu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2014. gada 16. oktobris, *LTTE* /Padome, T-208/11 un T-508/11, EU:T:2014:885, 115. punkts).

94 Attiecībā uz apstākli, ka attiecīgo iestāžu darbības rezultātā tiek izveidots terorismā iesaistīto personu vai vienību saraksts, ir jāuzsver, ka šis apstāklis pats par sevi nenozīmē ne to, ka šīs iestādes pirms katras attiecīgās personas vai struktūras iekļaušanas sarakstā nav veikušas to individuālu izvērtējumu, nedz arī to, ka šis izvērtējums noteikti ir bijis patvaļīgs vai nepamatots (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2014. gada 16. oktobris, *LTTE*/Padome, T-208/11 un T-508/11, EU:T:2014:885, 118. punkts).

95 Tādējādi nozīme ir nevis tam, ka attiecīgās iestādes darbības rezultātā tiek izveidots terorismā iesaistītu personu vai vienību saraksts, bet gan tam, vai šī darbība ir īstenota, ievērojot pietiekamas garantijas, lai Padome varētu uz to balstīties, pamatojot pati savu lēmumu par iekļaušanu sarakstā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2014. gada 16. oktobris, *LTTE*/Padome, T-208/11 un T-508/11, EU:T:2014:885, 118. punkts).

96 Līdz ar to prasītāja kļūdaini apgalvo, ka saraksta izveidošanas pilnvaras nevar raksturot kompetento iestādi Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta izpratnē.

97 Šo nostāju neatspēko pārējie prasītājas izvirzītie argumenti.

98 Pirmkārt, prasītāja norāda, ka saskaņā ar Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punktu Padome var ņemt vērā vienīgi Apvienoto Nāciju Organizācijas Drošības padomes izveidotos sarakstus.

99 Šis arguments nevar tikt pieņemts, jo Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta pirmās daļas pēdējā teikuma mērķis ir vienīgi sniegt Padomei vēl vienu iespēju noteikt pasākumus papildus tiem, kurus tā var noteikt, pamatojoties uz kompetento valsts iestāžu lēmumiem.

100 Otrkārt, prasītāja uzsver, ka, ciktāl Savienība pārņem kompetento iestāžu piedāvātos sarakstus, Savienības saraksts ir vien sarakstu saraksts, tādējādi paplašinot tā piemērošanas jomu ar valstu administratīvajiem pasākumiem, kurus nepieciešamības gadījumā pieņēmušas trešo valstu iestādes, neinformējot attiecīgās personas un nenodrošinot, ka tās efektīvi var sevi aizstāvēt.

101 Šajā ziņā ir jākonstatē, kā to norāda prasītāja, ka Padome, identificējot personas vai vienības, attiecībā uz kurām ir piemērojami naudas līdzekļu iesaldēšanas pasākumi, balstās uz kompetento iestāžu konstatējumiem.

102 Gadījumā, kad tiek piemērota Kopējā nostāja 2001/931, tiek izveidots īpašs dalībvalstu iestāžu un Savienības iestāžu sadarbības veids, kas rada Padomei pienākumu cik vien iespējams izmantot kompetento valsts iestāžu vērtējumu (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2008. gada 23. oktobris, *People's Mojahedin Organization of Iran*/Padome, T-256/07, EU:T:2008:461, 133. punkts, un 2008. gada 4. decembris, *People's Mojahedin Organization of Iran*/Padome, T-284/08, EU:T:2008:550, 53. punkts).

103 Principā Padomei nav jāspriež par to, vai dalībvalstu iestādes ir ievērojušas ieinteresētās personas pamattiesības, jo šīs pilnvaras ir kompetentām valsts tiesu iestādēm (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2007. gada 11. jūlijs, *Sison*/Padome, T-47/03, nav publicēts, EU:T:2007:207, 168. punkts).

104 Tikai izņēmuma gadījumā, ja prasītāja, balstoties uz konkrētiem elementiem, apstrīd, ka dalībvalsts iestādes ir ievērojušas pamattiesības, Vispārējai tiesai ir jānoskaidro, vai tās faktiski ir tikušas ievērotas (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2018. gada 25. jūlijs, *Minister for Justice and Equality* (Tiesu sistēmas nepilnības), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, 36. punkts).

105 Turpretim tad, kad ir iesaistītas trešo valstu iestādes, Padomei, kā tas ir norādīts šī sprieduma 58. un 59. punktā, pēc savas iniciatīvas ir jāpārliecinās, ka šīs garantijas faktiski ir tikušas ievērotas, un jāpamato savs lēmums šajā jautājumā.

106 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka apstrīdētos tiesību aktus nevar atcelt, pamatojoties uz iemeslu, ka *Home Secretary* darbība izpaudās kā teroristu organizāciju sarakstu veidošana.

– Par nopietnu un ticamu pierādījumu vai norāžu, ar kuru pamatots Home Secretary *lēmums, neesamību*

107 Prasītāja uzskata, ka, tā kā Padome ir balstījusies uz administratīvu, nevis tiesas lēmumu, tai bija jānorāda, ka šis lēmums ir "balstīts uz nopietniem un ticamiem pierādījumiem vai versijām [norādēm]", kā tas ir paredzēts Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punktā.

108 Tā kā šī argumentācija neskar "kompetento iestāžu pieņemtā lēmuma" kvalifikāciju Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta izpratnē, kas ir šī pamata priekšmets, šī argumentācija tiks izvērtēta vēlāk saistībā ar sesto pamatu.

– Par sajaukumu starp faktiem, kas iespējami izriet no norādītajiem valsts lēmumiem, un faktiem, kas iespējami izriet no citiem avotiem

109 Attiecībā uz faktiem, kas attaisno prasītājas nosaukuma iekļaušanas saglabāšanu strīdīgajos sarakstos, prasītāja uzskata, ka Padomei apstrīdēto tiesību aktu pamatojuma izklāstā esot bijis jānorāda, vai to izcelsme ir valsts lēmums vai publisks avots, ņemot vērā, ka abos šajos gadījumos pierādījumu noteikumi atšķiras. Pirmajā gadījumā Padomei būtu jāpierāda, ka valsts lēmumu ir pieņēmusi kompetenta iestāde Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta izpratnē, savukārt otrajā gadījumā pierādījumus varētu iesniegt brīvi.

110 Tomēr apstrīdēto tiesību aktu pamatojuma izklāsta B pielikuma 17. punktā Padome neesot norādījusi faktisko apstākļu, kas norisinājās laikā no 2014. gada jūlija līdz 2016. gada aprīlim, izcelsmi; tie nevarēja izrietēt no lēmumiem, ar kuriem prasītāja tika kvalificēta par ārvalstu teroristu organizāciju, jo, kā esot norādīts šī paša pielikuma 10. punktā, šajā ziņā veiktā jaunākā pārvērtēšana notika 2012. gada jūlijā.

111 Tā kā šis jautājums neattiecas uz Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punktu saistībā ar personu un teroristu struktūru iekļaušanu līdzekļu iesaldēšanas sarakstos un tas ir saistīts ar apstrīdēto tiesību aktu pamatojumu, uz to tiks sniegta atbilde saistībā ar sesto pamatu, kas tiks izvērtēts vēlāk.

Secinājumi par pirmo pamatu

112 No šī sprieduma 58.–76. punkta izriet, ka attiecībā uz prasītājas nosaukuma iekļaušanu strīdīgajos sarakstos ASV lēmumi nevar būt apstrīdēto tiesību aktu pamats, jo Padome nav ievērojusi pienākumu norādīt pamatojumu attiecībā uz pārbaudi par tiesību uz aizstāvību principa ievērošanu Amerikas Savienotajās Valstīs.

113 Turklāt no šī sprieduma 49.–51. punkta izriet, ka šie ASV lēmumi attiecās uz *Hamas* kopumā, savukārt *Home Secretary* lēmumi attiecās vienīgi uz *Hamas-Izz al-Din al-Qassem*.

114 Prasītājas ieskatā, šis apstāklis nozīmē to, ka apstrīdētie tiesību akti ir jāatceļ daļā, kurā tie attiecas uz *Hamas*, un tie var būt spēkā vienīgi daļā, kurā tie attiecas uz *Hamas-Izz al-Din al-Qassem*. Proti, šīs abas vienības esot jānošķir, jo *Hamas* esot politiska partija, kas likumīgi piedaloties vēlēšanās un Palestīnas valdības darbā, un *Hamas-Izz al-Din al-Qassem* esot Izraēlas okupācijas pretošanās kustība.

115 Šādu nostāju kritizē Padome, kas uzskata, ka abas vienības nevar nekādi nošķirt. Savas nostājas pamatam Padome savā iebildumu rakstā tostarp min prasītājas paziņojumu, kurā tā iepazīstina ar savu organizāciju, minot, ka tā apvieno abas vienības. Šī paziņojuma teksts ir šāds (skat. iebildumu raksta

19. punktu, kurā ir pārņemti prasības pieteikuma, ko prasītāja cēlusi lietā, kurā pasludināts 2018. gada 14. decembra spriedums *Hamas*/Padome (T-400/10 RENV, apelācijas tiesvedībā, EU:T:2018:966), 7. un 8. punkts):

"*Hamas* veido Politiskais birojs un bruņotais atzars: *Brigades Ezzedine Al-Qassam* [= *Hamas IDQ*]. *Hamas* vadībai ir raksturīga "divvaldība". Iekšējā vadība, kas sadalīta starp Rietumkrastu un Gazas sektoru, un ārējā vadība, kas atrodas Sīrijā [..]. Lai gan bruņotajam atzaram ir raksturīga zināma neatkarība, tas tomēr ir pakļauts Politiskā biroja izstrādātajām vispārīgajām stratēģijām. Politiskais birojs pieņem lēmumus, un brigādes tos ievēro, pateicoties ciešajai solidaritātei, ko sekmējis kustības reliģiskais elements."

116 Šim paziņojumam ir būtisks pierādījuma spēks tāpēc, ka, pirmkārt, kā to uzsver Padome, to ir paudusi pati prasītāja un, otrkārt, prasītāja vēlāk to nav apstrīdējusi ar ticamiem un konkrētiem pierādījumu elementiem.

117 Šajā ziņā ir jānorāda, ka prasītāja nav izmantojusi iespēju, kas tai sniegta Reglamenta 83. panta 2. punktā, papildināt lietas materiālus pēc tam, kad Vispārējā tiesa saskaņā ar šīs pašas tiesību normas 1. punktu nolēma, ka otrā procesuālo rakstu apmaiņa nav nepieciešama.

118 Šādos apstākļos, nosakot sekas, ko šajā prasībā rada saistībā ar pirmo prasības pamatu sniegtā atbilde, nevar tikt uzskatīts, ka *Hamas-Izz al-Din al-Qassem* ir no *Hamas* nošķirta organizācija (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2015. gada 29. aprīlis, *Bank of Industry and Mine*/Padome, T-10/13, EU:T:2015:235, 182., 183. un 185. punkts, un 2015. gada 29. aprīlis *National Iranian Gas Compan*y/Padome, nav publicēts, T-9/13, EU:T:2015:236, 163. un 164. punkts).

119 Vēl jo vairāk tas tā ir tāpēc, ka, lai gan attiecībā uz *Hamas* jau pirms vairākiem gadiem ir noteikti naudas iesaldēšanas pasākumi, tā nav centusies pierādīt Padomei, ka nekādi nav bijusi iesaistīta darbībās, kuras bijušas šo pasākumu piemērošanas pamatā, bez jebkādas vilcināšanās nošķirot sevi no *Hamas-Izz al-Din al-Qassem*, kas, tās ieskatā, ir vienīgā atbildīgā par šīm darbībām.

120 Iepriekš norādīto iemeslu dēļ, neskarot šī sprieduma 107., 109. un 110. punktā minēto argumentu pārbaudi, pamats ir jānoraida kā nepamatots.

Par sesto pamatu, kas izriet no pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpuma

121 Sestais pamats sastāv no trim daļām.

Par sestā pamata pirmo daļu

122 Kā jau tika norādīts iepriekš 107. punktā, prasītāja apgalvo, ka Padomei apstrīdēto aktu pamatojuma izklāstā esot jānorāda "nopietni un ticami pierādījumi un norādes", uz kuriem ir balstīti kompetento iestāžu lēmumi.

123 Komisija uzskata, ka arguments nav pamatots.

124 Ņemot vērā šī sprieduma 77. punktu, šis pamats ir jāizvērtē vienīgi daļā, kurā tas attiecas uz *Home Secretary* lēmumu.

125 Šajā ziņā ir jākonstatē, ka pamats ir kļūdains faktiskā aspektā. Proti, pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, Padome apstrīdēto aktu pamatojuma izklāsta A pielikuma 14. punktā ir norādījusi vairākus faktus, uz kuriem ir balstīts *Home Secretary* lēmums.

126 Katrā ziņā šis arguments nav pamatots.

127 Šajā ziņā ir jānorāda, ka saskaņā ar Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta pirmo daļu līdzekļu iesaldēšanas sarakstu izstrādā, pamatojoties uz precīzu informāciju vai materiālu attiecīgajā lietā, kas norāda, ka kompetenta iestāde ir pieņēmusi lēmumu par attiecīgajām personām un vienībām neatkarīgi no tā, vai lieta ir par izmeklēšanas uzsākšanu vai apsūdzību saistībā ar terora akta veikšanu, mēģinājumu izdarīt terora aktu, līdzdalību šādā aktā vai tā veicināšanu, "pamatojoties uz nopietniem un ticamiem pierādījumiem vai norādēm", vai notiesāšanu par šādiem nodarījumiem.

128 No šīs tiesību normas vispārējās sistēmas izriet, ka prasība Padomei, pirms personu vai vienību nosaukumi tiek ierakstīti līdzekļu iesaldēšanas sarakstos, pamatojoties uz kompetento iestāžu pieņemtajiem lēmumiem, pārliecināties, ka šie lēmumi ir "balstīti uz nopietniem un ticamiem pierādījumiem vai norādēm", attiecas vienīgi uz lēmumiem par izmeklēšanas vai kriminālvajāšanas uzsākšanu, nevis uz lēmumiem par notiesāšanu.

129 Tādējādi atšķirība starp abiem lēmumu veidiem izriet no iestāžu un dalībvalstu lojālas sadarbības principa piemērošanas, kas ir princips, kurā iekļaujas ierobežojošu pasākumu pieņemšana cīņā pret terorismu un saskaņā ar kuru Padomei personu vārdu vai struktūru nosaukumu ierakstīšana līdzekļu iesaldēšanas sarakstos ir jābalsta uz lēmumiem, ko pieņēmušas valsts iestādes, bez pienākuma vai pat iespējas tos apšaubīt.

130 Šādi definēts lojālas sadarbības princips ir piemērojams valstu lēmumiem par notiesāšanu, un līdz ar to Padomei, pirms personu vārdi vai vienību nosaukumi tiek iekļauti līdzekļu iesaldēšanas sarakstos, nav jāpārliecinās, ka šie lēmumi balstīti uz nopietniem un ticamiem pierādījumiem vai norādēm, un tai šajā ziņā ir jāpaļaujas uz valsts iestādes veikto novērtējumu.

131 Runājot par valstu lēmumiem par izmeklēšanas vai kriminālvajāšanas uzsākšanu, tie pēc savas būtības atrodas procesa sākumā vai procesā, kas vēl nav pabeigts. Lai nodrošinātu cīņas pret terorismu efektivitāti, tiek uzskatīts par lietderīgu, ka Padome, pieņemot ierobežojošus pasākumus, varētu balstīties uz šādiem lēmumiem, pat ja tiem ir tikai sagatavošanas raksturs, vienlaikus, lai nodrošinātu šajos procesos iesaistīto personu aizsardzību, paredzot, ka šāda izmantošana tiek pakļauta Padomes pārbaudei par to, ka šie lēmumi ir balstīti uz nopietniem un ticamiem pierādījumiem vai norādēm.

132 Šajā gadījumā *Home Secretary* lēmums ir galīgs tādā nozīmē, ka pēc tā nav jābūt turpmākai kriminālizmeklēšanai. Turklāt, kā izriet no Padomes sniegtās atbildes uz Vispārējās tiesas jautājumu, tā mērķis ir noteikt prasītājai aizliegumu Apvienotajā Karalistē ar krimināltiesiskām sekām personām, kuras uztur ciešāku vai mazāk ciešu saikni ar to.

133 Šādos apstākļos *Home Secretary* lēmums neveido lēmumu par izmeklēšanas uzsākšanu vai kriminālvajāšanu, bet tas ir jāpielīdzina lēmumam par notiesāšanu tādējādi, ka saskaņā ar Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punktu Padomei apstrīdēto tiesību aktu pamatojuma izklāstā nav jānorāda nopietni pierādījumi un norādes, uz kurām ir balstīts šīs iestādes lēmums.

134 Šajā ziņā nav nozīmes apstāklim, ka *Home Secretary* ir administratīva iestāde, jo, kā tas izriet no šī sprieduma 86. un 87. punkta, tās lēmumi ir pārsūdzami tiesā un attiecīgi tā ir jāuzskata par līdzvērtīgu tiesu iestādei.

135 Tā kā šie fakti nav jānorāda, Padomei tie *a fortiori* nav jāpierāda.

136 Attiecīgi Padomei nevar tikt pārmests, ka tā apstrīdēto tiesību aktu pamatojuma izklāstā nav norādījusi "nopietnus un ticamus pierādījumus vai norādes", kas pamatotu *Home Secretary* lēmumu, nedz arī tas, ka tā tos nav pierādījusi.

137 Tādējādi sestā pamata pirmā daļa ir jānoraida kā nepamatota.

Par sestā pamata otro daļu

138 No judikatūras izriet, ka, ja starp valsts lēmuma, kurš ir ticis izmantots par pamatu sākotnējai iekļaušanai, un tiesību aktu, kuru mērķis ir saglabāt šādu iekļaušanu, pieņemšanu ir pagājis ievērojams laiks, Padome, secinot, ka turpina pastāvēt risks, ka attiecīgā persona vai vienība varētu iesaistīties ar terorismu saistītās darbībās, nevar vienīgi konstatēt, ka minētais lēmums ir jāatstāj spēkā, bet gan tai ir jāveic aktualizēts situācijas vērtējums, ņemot vērā jaunākus faktiskos apstākļus, kas pierāda minētā riska saglabāšanos (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2017. gada 26. jūlijs, Padome/*LTTE*, C-599/14 P, EU:C:2017:583, 54. un 55. punkts, un 2017. gada 26. jūlijs, Padome/*Hamas*, C-79/15 P, EU:C:2017:584, 32. un 33. punkts).

139 No šīs pašas judikatūras arī izriet, ka jaunākie faktiskie apstākļi, kas attaisno personas vārda vai vienības nosaukuma saglabāšanu līdzekļu iesaldēšanas sarakstos, var izrietēt no citiem avotiem, nevis valstu lēmumiem, ko ir pieņēmušas kompetentas iestādes (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2017. gada 26. jūlijs, Padome/*LTTE*, C-599/14 P, EU:C:2017:583, 72. punkts, un 2017. gada 26. jūlijs, Padome/*Hamas*, C-79/15 P, EU:C:2017:584, 50. punkts).

140 Šajā gadījumā sākotnējais *Home Secretary* lēmums tika pieņemts 2001. gadā, savukārt apstrīdētie tiesību akti tika pieņemti 2018. gada martā un jūlijā.

141 Tā kā sākotnējo *Home Secretary* lēmumu no apstrīdētajiem tiesību aktiem nodala septiņpadsmit gadu laikposms, Padome, piemērojot šī sprieduma 138. punktā atgādināto judikatūru, nevarēja vienīgi konstatēt, ka *Home Secretary* lēmums joprojām ir spēkā, nenorādot jaunākus apstākļus, kas pierādītu, ka ir saglabājies risks, ka prasītāja varētu būt iesaistīta ar terorismu saistītās darbībās.

142 Padome šādus jaunākus apstākļus iesniedza apstrīdēto tiesību aktu pamatojuma izklāstā.

143 Tādējādi apstrīdēto tiesību aktu pamatojuma izklāsta A pielikuma 15. punktā Padome minēja divus faktus saistībā ar *Home Secretary* lēmuma pārvērtēšanas procedūru, kas notika 2016. gada septembrī.

144 Turklāt apstrīdēto tiesību aktu pamatojuma izklāsta B pielikuma 17. punktā Padome iesniedza trīspadsmit faktus saistībā ar prasītājas kvalificēšanu par ārvalsts teroristisku organizāciju, ko veikušas ASV iestādes. Šie fakti ir aprakstīti šādi:

– "*Hamas* ir uzņēmusies atbildību par pašnāvnieka sarīkotu terora aktu 2003. gada septembrī, kurā tika nogalināti deviņi Izraēlas karavīri un trīsdesmit cilvēki tika ievainoti *Assof Harofeh* slimnīcas un Crifinas [*Tzrifin*] (Izraēla) militārās bāzes tuvumā;

– 2004. gada janvārī Jeruzalemē pašnāvnieks spridzinātājs iznīcināja autobusu premjerministra dzīvesvietas tuvumā, nogalinot vienpadsmit civiliedzīvotājus un ievainojot trīsdesmit citas personas; atbildību par šo aktu kopīgi uzņēmās *Hamas* un *Al-Aqsa* mocekļu brigāde;

– 2005. gada janvārī Karni pārejā palestīniešu pusē teroristi iedarbināja spridzekli, izveidojot atvērumu, kas ļāva palestīniešu bruņotajiem kaujiniekiem nokļūt Izraēlas pusē; viņi nogalināja sešus Izraēlas civiliedzīvotājus un ievainoja piecus citus; atbildību par šo aktu kopīgi uzņēmās *Hamas* un *Al-Aqsa* mocekļu brigāde;

– 2007. gada janvārī *Hamas* uzņēmās atbildību par trīs bērnu nolaupīšanu Gazas sektorā;

– 2008. gada janvārī palestīniešu snaiperis Gazas sektorā nogalināja 21 gadu veco Ekvadoras brīvprātīgo, kad viņš strādāja *Ein Hashlosha* (Izraēla) kibuca laukos; atbildību par šo aktu uzņēmās *Hamas*;

– 2008. gada februārī *Hamas* pašnāvnieks tirdzniecības centrā Dimonā [*Dimona*] (Izraēla) nogalināja vecu sievieti un ievainoja trīsdesmit astoņas citas personas; policists nošāva otru teroristu, pirms viņš paspēja aktivizēt savu sprāgstvielu; *Hamas* uzbrukumu raksturoja kā "varonīgu";

– 2010. gada 14. jūnijā Hebronā [*Hebron*] (Rietumkrasts) bruņoti kaujinieki aizdedzināja policijas automašīnu, nogalinot vienu policistu un ievainojot vēl divus; Izraēlas drošības dienesta, Izraēlas policijas un *Tsahal* kopīga pasākuma rezultātā 2010. gada 22. jūnijā tika aizturēti uzbrucēji; par uzbrukumu atbildīgais *Hamas* komandieris nopratināšanas laikā norādīja, ka tās locekļi ir tikuši apmācīti vairākus gadus iepriekš un ka viņi ir iegādājušies ieročus, tostarp Kalašņikova automātus un triecienuzbrukuma šautenes; šīs nopratināšanas laikā kļuva arī skaidrs, ka komandieris plānoja veikt citas darbības, tostarp kareivja un civiliedzīvotāja nolaupīšanu Elcionas [*Eltzsion*] blokā uz ziemeļiem no Hebrona kalna;

– 2011. gada aprīlī *Hamas* iedarbināja "Kornet" raķeti, kas trāpīja Izraēlas skolas autobusā, smagi ievainojot sešpadsmit gadus vecu studentu un viegli ievainojot autobusa vadītāju; uzbrukuma laikā izmantotā sprādziena lode varētu šķērsot moderna tanka bruņas;

– 2011. gada 20. augustā uzbrucēji izšāva raķetes uz Ofakimas [*Ofakim*] (Izraēla) iedzīvotājiem, ievainojot divus bērnus un vienu civiliedzīvotāju; atbildību par šo aktu uzņēmās *Hamas*;

– 2014. gada 7. jūlijā *Hamas* uzņēmās atbildību par raķetes šāviņiem Izraēlas pilsētās Ashdodā [*Ashdod*], Ofakimā [*Ofakim*], Ashkelonā [*Ashkelon*] un Netivotā [*Netivot*];

– 2014. gada augustā *Hamas* uzņēmās atbildību par trīs Izraēlas pusaudžu nolaupīšanu un nogalināšanu 2014. gada jūnijā Rietumkrastā;

– 2014. gada novembrī *Hamas* uzņēmās atbildību par bruņotas automašīnas uzbrukumu, uzbraucot gājēju grupai Jeruzālemē;

– 2016. gada aprīlī *Hamas* uzņēmās atbildību par atentātu, izmantojot sprāgstvielu, Jeruzālemes autobusā, kā rezultātā tika ievainoti astoņpadsmit cilvēki."

145 Kā jau tika norādīts šī sprieduma 109. un 110. punktā, prasītāja pārmet Padomei, ka tā nav norādījusi, vai fakti, kas norisinājušies laikā no 2014. gada jūlija līdz 2016. gada aprīlim, izrietēja no valsts iestādes lēmuma vai no kāda cita avota.

146 Prasītāja uzskata, ka avota noteikšana ir svarīga, jo tas nosakot pierādījumu veidu, kas Padomei esot jāizmanto. Gadījumā, ja minētais fakts izrietētu no valsts lēmuma, šai iestādei būtu jāpierāda, ka šo lēmumu ir pieņēmusi kompetenta iestāde Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta izpratnē, savukārt, ja tas izrietētu no kāda cita avota, tā varētu iesniegt pierādījumus brīvi.

147 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka 2017. gada 26. jūlija sprieduma Padome/*LTTE* (C-599/14 P, EU:C:2017:583) 71. punktā un 2017. gada 26. jūlija sprieduma Padome/*Hamas* (C-79/15 P, EU:C:2017:584) 49. punktā Tiesa nosprieda, ka attiecīgā persona vai vienība prasībā, kas ir celta par tās vārda vai nosaukuma saglabāšanu strīdīgajā sarakstā, var apstrīdēt visus apstākļus, uz kuriem Padome balstās, lai pierādītu, ka turpina pastāvēt risks, ka tā varētu iesaistīties ar terorismu saistītās darbībās, neatkarīgi no jautājuma par to, vai informācija par šiem apstākļiem ir gūta no valsts lēmuma, ko ir pieņēmusi kompetenta iestāde, vai arī no citiem avotiem.

148 Tiesa piebilst, ka apstrīdēšanas gadījumā Padomei ir jāpierāda apgalvoto faktu pamatotība un Savienības tiesai ir jāpārbauda to saturiskā pareizība (spriedumi, 2017. gada 26. jūlijs, Padome/*LTTE*, C-599/14 P, EU:C:2017:583, 71. punkts, un 2017. gada 26. jūlijs, Padome/*Hamas*, C-79/15 P, EU:C:2017:584, 49. punkts).

149 No šīs judikatūras izriet, ka apstākļi, ko Padome ir izmantojusi, lai pierādītu iesaistīšanās teroristu darbībās riska saglabāšanos, kas izriet no valsts lēmumiem, ir jāpierāda tāpat kā tie, kas izriet no citiem avotiem.

150 Šādos apstākļos jāuzskata, ka, pretēji prasītājas apgalvotajam, Padomei apstrīdēto tiesību aktu pamatojuma izklāstā nav jānorāda izmantoto apstākļu avots, lai saglabātu personas vai vienības iekļaušanu līdzekļu iesaldēšanas sarakstā, un tādējādi, ja šis apstāklis izriet no valsts lēmuma, tai nav jāpierāda, ka tā pamatā ir kompetenta iestāde Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta izpratnē.

151 Attiecībā uz šo pēdējo minēto tiesību normu turklāt jāatgādina, ka tā attiecas uz personu vai vienību vārda vai nosaukuma iekļaušanu līdzekļu iesaldēšanas sarakstos, nevis uz šīs iekļaušanas saglabāšanu, ko pašu par sevi reglamentē Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 6. punkts. Tādējādi uz to nevar atsaukties, lai Padomei noteiktu par pienākumu norādīt to faktu avotu, uz kuriem tā balsta personas vai vienības vārda vai nosaukuma atkārtotu iekļaušanu līdzekļu iesaldēšanas sarakstos.

152 Līdz ar to sestā pamata otrā daļa ir jānoraida kā nepamatota.

Par sestā pamata trešo daļu

153 Prasītāja apgalvo, ka akta pamatojumam ir jāatspoguļo pašas iestādes izvēle. Tomēr tā tas neesot šajā gadījumā, jo Padome, lai pamatotu apstrīdētos tiesību aktus, vienīgi ir pārņēmusi internetā publicētos dokumentus. Tā tas it īpaši ir saistībā ar valsts procedūru aprakstu.

154 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru pienākuma norādīt pamatojumu mērķis, pirmkārt, ir nodrošināt ieinteresētajai personai pietiekamu informāciju, lai noteiktu, vai akts ir labi pamatots vai arī tajā acīmredzami ir pieļautas kļūdas, kas ļauj apstrīdēt lēmuma spēkā esamību Savienības tiesā, un, otrkārt, ļaut Savienības tiesai veikt pārbaudi pār šā akta likumību (skat. spriedumu, 2016. gada 21. aprīlis, Padome/*Bank Saderat Iran*, C-200/13 P, EU:C:2016:284, 70. punkts un tajā minētā judikatūra).

155 Šajā gadījumā prasītāja nenorāda iemeslus, kuru dēļ tas, ka Padome reproducē internetā publicētus dokumentus, ja pieņem, ka tas atbilst patiesībai, būtu traucējis tam, lai apstrīdēto tiesību aktu pamatojums atbilstu šiem mērķiem.

156 Tādējādi nevar uzskatīt, ka pienākums norādīt pamatojumu ir pārkāpts vienīgi tādēļ, ka Padome esot reproducējusi izvilkumus no internetā publicētiem dokumentiem.

157 Sestā pamata trešā daļa tādējādi ir jānoraida kā nepamatota.

158 Ņemot vērā iepriekš norādītos apsvērumus, sestais pamats tādējādi ir jānoraida.

Par otro pamatu, kas izriet no "kļūdām faktu patiesumā"

159 Pamatā, kas izriet no "kļūdām faktu patiesumā", prasītāja kritizē faktus, ko Padome min apstrīdēto tiesību aktu pamatojuma izklāstā, pamatojoties uz to, ka tie esot atstāstīti pārāk neprecīzi, ka tie neesot pierādīti un ka tie esot pārāk seni, lai attaisnotu prasītājas nosaukuma iekļaušanas saglabāšanu strīdīgajos sarakstos.

160 Šis pamats ir jāizvērtē vienīgi tiktāl, ciktāl tas attiecas uz faktiem, uz kuriem Padome pamatojās, saglabājot prasītājas nosaukumu strīdīgajos sarakstos. Kā izriet no sestā pamata pirmās daļas vērtējuma, fakti, kas ir *Home Secretary* lēmuma pamatā, nav nedz jānorāda apstrīdētajos tiesību aktos, nedz jāpierāda Padomei.

161 Lai attaisnotu prasītājas nosaukuma saglabāšanu strīdīgajos sarakstos, Padome atbilstoši Tiesas judikatūrai, kas atgādināta šī sprieduma 138. punktā, balstījās uz dažādiem faktiem, kurus tā minēja apstrīdēto tiesību aktu pamatojuma izklāstam pievienotajos pielikumos.

162 Šie fakti ir tie, kurus, pirmkārt, Padome norādīja saistībā ar pārvērtēšanas procedūru, kas norisinājās Apvienotajā Karalistē 2016. gada septembrī (apstrīdēto tiesību aktu pamatojuma izklāsta A pielikuma 15. punkts), un, otrkārt, tie, kas tika norādīti saistībā ar lēmumiem, kuros ASV iestādes kvalificēja prasītāju kā ārvalsts teroristisku organizāciju (apstrīdēto tiesību aktu pamatojuma izklāsta B pielikuma 17. punkts).

163 Attiecībā uz faktiem, kas minēti apstrīdēto tiesību aktu pamatojuma izklāsta A pielikuma 15. punktā, Padome norāda, ka aizlieguma noteikšana prasītājai Apvienotajā Karalistē 2016. gada septembrī tika pārskatīta starpministriju grupā, kas ir atbildīga par aizliegumu pārskatīšanu, un ka tā secināja, ka *Hamas-Izz al-Din al-Qassem* joprojām ir iesaistīta terorismā, balstoties uz diviem faktiem:

– 2014. gada vasarā konfliktā starp Izraēlu un Gazu seši Izraēlas civiliedzīvotāji un Taizemes pilsonis esot nogalināti raķešu uzbrukumos, un raķešu uzbrukums esot skāris vācu kruīza kuģi.

– *Hamas* esot izmantojusi sociālos medijus, lai tostarp brīdinātu Apvienotās Karalistes aviosabiedrības, ka tā plāno uzbrukt *Ben Gurion* lidostai Telavivā (Izraēla), kas varētu izraisīt civiliedzīvotāju upurus, un *Hamas* patiešām esot mēģinājusi uzbrukt lidostai 2014. gada jūlijā.

164 Attiecībā uz apstrīdēto tiesību aktu pamatojuma izklāsta B pielikuma 17. punktā minētajiem faktiem – tie tika atstāstīti šī sprieduma 144. punktā.

165 Ja ir iesniegti neseni faktiskie apstākļi, lai attaisnotu personas vai vienības vārda vai nosaukuma saglabāšanu līdzekļu iesaldēšanas sarakstos, Tiesa uzskata, ka Savienības tiesai ir it īpaši jāpārbauda, pirmkārt, vai ir izpildīts pienākums norādīt pamatojumu, kas ir paredzēts LESD 296. pantā, kā arī, otrkārt, tas, vai šie iemesli ir pamatoti (spriedumi, 2017. gada 26. jūlijs, Padome/*LTTE*, C-599/14 P, EU:C:2017:583, 70. punkts, un 2017. gada 26. jūlijs, Padome/*Hamas*, C-79/15 P, EU:C:2017:584, 48. punkts).

166 Ņemot vērā šo judikatūru un prasītājas iebildumus, jāpārbauda, vai apstrīdēto tiesību aktu pamatojuma izklāsta A pielikuma 15. punktā un B pielikuma 17. punktā minētie fakti ir pietiekami pamatoti un vai to patiesums ir pierādīts.

Par apstrīdēto tiesību aktu pamatojuma izklāsta A pielikuma 15. punktā un B pielikuma 17. punktā minēto faktu pamatojumu

167 Prasītāja apgalvo, ka apstrīdēto tiesību aktu pamatojuma izklāsta A pielikuma 15. punktā un B pielikuma 17. punktā minētie fakti ir norādīti pārāk neskaidri, pamatojoties uz to, ka nav norādīts to datums vai vieta, nav redzams, kā tie ir attiecināmi uz *Hamas* vai *Hamas-Izz al-Din al-Qassem*, un ka Padome nav norādījusi, kā fakti, kas ir inkriminēti *Hamas-Izz al-Din al-Qassem*, var tikt inkriminēti arī *Hamas*.

168 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka, Tiesas ieskatā, Savienības Tiesai ir jāpārbauda konkrēti, vai ir izpildīts LESD 296. pantā paredzētais pienākums norādīt pamatojumu, un attiecīgi – vai norādītie motīvi ir pietiekami precīzi un konkrēti (spriedumi, 2017. gada 26. jūlijs, Padome/*LTTE*, C-599/14 P, EU:C:2017:583, 70. punkts, un 2017. gada 26. jūlijs, Padome/*Hamas*, C-79/15 P, EU:C:2017:584, 48. punkts).

169 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru LESD 296. pantā paredzētajam pamatojumam ir skaidri un nepārprotami jāatklāj aktu sagatavojušās iestādes argumentācija, lai ļautu ieinteresētajai personai uzzināt veikto pasākumu pamatojumu un kompetentajai tiesai īstenot tās kontroli (skat. spriedumu, 2012. gada 15. novembris, Padome/*Bamba*, C-417/11 P, EU:C:2012:718, 50. punkts un tajā minētā judikatūra).

170 Netiek prasīts, lai pamatojumā tiktu norādīti visi atbilstošie faktiskie un tiesiskie apstākļi, jo jautājums par to, vai akta pamatojums ir pietiekams, ir jāizvērtē, ņemot vērā ne vien tā tekstu, bet arī tā kontekstu, kā arī kopumā visas tiesību normas, kuras regulē attiecīgo jomu (spriedumi, 2012. gada 15. novembris, Padome/*Bamba*, C-417/11 P, EU:C:2012:718, 53. punkts, un 2009. gada 14. oktobris, *Bank Melli Iran*/Padome, T-390/08, EU:T:2009:401, 82. punkts).

171 Konkrētāk, nelabvēlīgs akts ir pietiekami pamatots, ja tas ir pieņemts attiecīgajai personai zināmos apstākļos, kas ļauj tai izprast pret to veiktā pasākuma tvērumu (spriedumi, 2012. gada 15. novembris, Padome/*Bamba*, C-417/11 P, EU:C:2012:718, 54. punkts, un 2009. gada 14. oktobris, *Bank Melli Iran* /Padome, T-390/08, EU:T:2009:401, 82. punkts).

172 Šajā gadījumā ir jākonstatē, ka fakti, kas minēti, pirmkārt, apstrīdēto tiesību aktu pamatojuma izklāsta A pielikuma 15. punktā (skat. šī sprieduma 163. punktu) un, otrkārt, šī izklāsta B pielikuma 17. punktā (skat. šī sprieduma 144. punktu), ir vismaz datēti attiecībā uz to norises gadu, mēnesi, pat dienu.

173 Turklāt jānorāda, ka šie fakti norisinājās prasītājai zināmā kontekstā, jo tie norisinājās – vai tiek pieņemts, ka norisinājās – vairākās tai labi zināmās teritorijās, kurās tai ir locekļi, kas var tai darīt zināmu jebkādu informāciju, kas būtu lietderīga to noteikšanai.

174 Visbeidzot, lielākajā daļā faktu veiktā uzbrukuma veids, kā arī upuru identitāte ir precīza, kas vēl jo vairāk atvieglo attiecīgo faktu identifikāciju.

175 Šādos apstākļos ir jāuzskata, ka fakti, kas minēti apstrīdēto tiesību aktu pamatojuma izklāsta A pielikuma 15. punktā un B pielikuma 17. punktā, ir aprakstīti pietiekami precīzā un konkrētā veidā, lai prasītāja tos varētu apstrīdēt un Vispārējā tiesa – pārbaudīt.

176 Attiecībā uz prasītājas argumentu, saskaņā ar kuru tie attiecībā uz *Hamas* neesot inkriminēti organizācijas politiskajam atzaram, bet gan pretošanās kustībai *Hamas-Izz al-Din al-Qassem*, tas ir neefektīvs, jo, kā izriet no šī sprieduma 116.–118. punkta, šīs abas vienības ir jāuzskata par vienu un to pašu organizāciju, piemērojot noteikumus saistībā ar cīņu pret terorismu.

177 Tādējādi jāuzskata, ka apstrīdēto tiesību aktu pamatojuma izklāsta A pielikuma 15. punktā un B pielikuma 17. punktā izklāstītie fakti ir pietiekami pamatoti.

Par apstrīdēto tiesību aktu pamatojuma izklāsta A pielikuma 15. punktā un B pielikuma 17. punktā minēto faktu patiesumu

178 Prasītāja uzskata, ka apstrīdēto tiesību aktu pamatojuma izklāsta A pielikuma 15. punktā (skat. šī sprieduma 163. punktu) un šī izklāsta B pielikuma 17. punktā (skat. šī sprieduma 144. punktu) ietvertie fakti nevar pamatot tās nosaukuma iekļaušanas saglabāšanu strīdīgajos sarakstos. Pirmkārt, šie fakti, it īpaši tie, kas radušies līdz 2009. gadam, esot pārāk seni, lai attaisnotu prasītājas nosaukuma saglabāšanu šajos sarakstos. Otrkārt, šie fakti neesot pierādīti. Šajā ziņā prasītāja apgalvo, ka *Hamas* nav uzņēmusies atbildību par apstrīdēto aktu pamatojuma izklāsta B pielikuma 17. punktā minētajiem 2014. gada augusta, 2014. gada novembra un 2016. gada aprīļa faktiem, un ka 2014. gada 7. jūlija fakts, kas minēts šajā pašā punktā, esot jāuzskata par saistītu ar karu, kas noticis Gazā 2014. gadā.

179 Padome apstrīd šī pamata pamatotību.

180 Attiecībā uz prasītājas argumentu par faktu vecumu jākonstatē, ka 2017. gada 26. jūlija sprieduma Padome/*Hamas* (C-79/15 P, EU:C:2017:584) 33. punktā Tiesa nosprieda, ka, tā kā starp valstu lēmumu, kas tika izmantoti par pamatu sākotnējai prasītājas nosaukuma iekļaušanai līdzekļu iesaldēšanas sarakstā, pieņemšanu un šo sākotnējo iekļaušanu sarakstā, no vienas puses, un tiesību aktu, ar kuriem prasītājas nosaukums saglabāts aplūkotajos sarakstos, pieņemšanu, no otras puses, ir pagājuši deviņi gadi, Padomei bija pienākums balstīties uz jaunākiem apstākļiem.

181 Pēc pamatojumu analoģijas jāuzskata, kā norāda prasītāja, ka šajā gadījumā pirmie seši fakti, kas minēti apstrīdēto tiesību aktu pamatojuma izklāsta B pielikuma 17. punktā (skat. šī sprieduma 144. punktu), kas norisinājās laikā no 2003. līdz 2008. gadam, proti, vairāk nekā deviņus gadus pirms apstrīdēto tiesību aktu pieņemšanas, ir pārāk seni, lai attaisnotu prasītājas nosaukuma saglabāšanu strīdīgajos sarakstos.

182 Attiecībā uz to datumu pārējie septiņi apstrīdēto tiesību aktu pamatojuma izklāsta B pielikuma 17. punktā minētie fakti var tikt iedalīti divās grupās, proti, tie, kas radušies 2010. un 2011. gadā, un tie, kas radušies 2014. un 2016. gadā. Pēdējiem minētajiem jāpievieno divi fakti, kas minēti A pielikuma 15. punktā un kas norisinājušies 2014. gadā.

183 Šo faktu vidū Vispārējā tiesa uzskata, ka trīs fakti, kas norisinājušies 2010. un 2011. gadā, kas minēti apstrīdēto tiesību aktu pamatojuma izklāsta B pielikuma 17. punkta septītajā, astotajā un devītajā punktā, arī ir pārāk seni, lai pamatotu prasītājas nosaukuma iekļaušanas saglabāšanu strīdīgajos sarakstos, kas noteikti 2018. gadā. Ņemot vērā Tiesas noteikto prasību izmantot "jaunākus" apstākļus, pamatojot personas vai vienības vārda vai nosaukuma iekļaušanas saglabāšanu līdzekļu iesaldēšanas sarakstos, jāuzskata, ka septiņu vai astoņu gadu laikposms būtiski neatšķiras no deviņu gadu laikposma, kuru Tiesa jau atzina par pārāk ilgu 2017. gada 26. jūlija spriedumā Padome/*Hamas* (C-79/15 P, EU:C:2017:584).

184 No tā izriet, ka vienīgi pēdējie četri fakti, kas minēti apstrīdēto tiesību aktu pamatojuma izklāsta B pielikuma 17. punktā, un divi fakti, kas minēti A pielikuma 15. punktā, kas visi ir radušies 2014. un 2016. gadā, ir pietiekami neseni, lai pamatotu apstrīdētos tiesību aktus.

185 Tādējādi prasītājas argumentācija saistībā ar Padomes iesniegto pierādījumu nepietiekamību ir jāizvērtē vienīgi saistībā ar šiem sešiem faktiem.

186 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar judikatūru, ja tiek apstrīdēti vienas puses iesniegtie pierādījumu elementi, otrai pusei ir jāizpilda divas kumulatīvas prasības.

187 Pirmkārt, šie iebildumi nevar būt vispārīgi, bet tiem ir jābūt konkrētiem un detalizētiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 16. septembris, *Duravit* u.c./Komisija, T-364/10, nav publicēts, EU:T:2013:477, 55. punkts).

188 Otrkārt, iebildumiem par faktu saturisku patiesumu ir jābūt skaidri norādītiem uz apstrīdēto aktu attiecināmajā pirmajā procesuālajā tiesību aktā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2015. gada 22. aprīlis, *Tomana* u.c./Padome un Komisija, T-190/12, EU:T:2015:222, 261. punkts).

189 Šo prasību mērķis ir ļaut atbildētājam prasības pieteikuma stadijā precīzi zināt viņam adresētos prasītāja pārmetumus un tādējādi pienācīgi sagatavot savu aizstāvību.

190 Šajā gadījumā apstrīdēto tiesību aktu pamatojuma izklāsta B pielikuma 17. punkta vienpadsmitajā un divpadsmitajā punktā minētā kritika saistībā ar 2014. gada augusta un novembra faktiem ir pietiekami konkrēta, lai Vispārējā tiesa to ņemtu vērā.

191 Proti, attiecībā uz 2014. gada augusta faktu prasītāja pamatojuma dokumentā prasības pieteikuma 98. punktā norāda:

"[..] *Hamas* nekad nav organizējusi vai uzņēmusies atbildību par šo nolaupīšanu. Atbildību par šo traģisko aktu tai nepatiesi inkriminēja Izraēlas valdība, lai attaisnotu savu militāro intervenci Gazā 2014. gadā. Turklāt vairākas īpaši pilnvarotas personas, kā, piemēram, bijušais *Shin Bet* vadītājs Juvāls Diskins [*Yuval Diskin*], apstrīdēja Izraēlas valdības analīzi presē, norādot, ka agresori esot izolēti un tie esot rīkojušies savā vārdā."

192 Tāpat attiecībā uz 2014. gada novembra faktu prasītāja prasības pieteikuma 99. punkta pamatojuma dokumentā norāda šādi:

"[..] *Hamas* nekad nav uzņēmusies atbildību par šo uzbrukumu, un, kā norāda laikraksta *Le Monde* korespondents, šāda veida uzbrukumus, īpaši 2014. gada uzbrukumu, veic "izolēti" palestīnieši, kas savā vārdā pretojas "pieejai, kas balstīta vienīgi uz drošību"."

193 Turpretī attiecībā uz 2016. gada aprīļa faktu, kas minēts apstrīdēto tiesību aktu pamatojuma izklāsta B pielikuma 17. punkta trīspadsmitajā punktā, prasītāja prasības pieteikuma 99. punktā vienīgi apgalvo, ka "*Hamas* nekad nav organizējusi vai uzņēmusies atbildību par 2016. gada sprādziena uzbrukumu, pretēji Padomes apgalvotajam".

194 Šī kritika ir pārāk vispārēja, ņemot vērā šī sprieduma 187. punktā atgādinātos kritērijus, lai Vispārējā tiesa to varētu ņemt vērā.

195 Attiecībā uz 2014. gada 7. jūlija faktu, kas minēts apstrīdēto tiesību aktu pamatojuma izklāsta B pielikuma 17. punkta desmitajā punktā, prasītāja prasības pieteikuma 100. punktā apgalvo, ka Padomes apgalvojumi "ir jāizskata, ņemot vērā to, kas jau ir sacīts saistībā ar karu Gazā 2014. gadā, *a fortiori* attiecībā uz to inkriminēšanu *Hamas* politiskajam atzaram".

196 Tā kā šis ieildums attiecas uz jautājumu, vai faktu, kas noticis saistībā ar bruņotu konfliktu, var kvalificēt kā teroristisku aktu, nevis uz jautājumu, vai attiecīgais fakts ir vai nav radies un vai to var inkriminēt prasītājai, šis iebildums ir jāizvērtē vēlāk saistībā ar trešo pamatu.

197 Neviens no 2014. gada faktiem, kas minēts apstrīdēto tiesību aktu pamatojuma izklāsta A pielikuma 15. punktā, nav konkrētas un detalizētas apstrīdēšanas priekšmets.

198 No iepriekš minētā izriet, ka no sešiem faktiem, kas norisinājušies 2014. un 2016. gadā, vienīgi pret 2014. gada augusta un novembra faktiem ir vērsti pamatoti iebildumi.

199 Šie iebildumi tomēr nav efektīvi, jo prasītāja nav pamatoti iebildusi pret pārējiem četriem faktiem, proti, 2014. gada faktiem, kas minēti apstrīdēto tiesību aktu pamatojuma izklāsta A pielikuma 15. punktā, kā arī 2014. gada 7. jūlija un 2016. gada aprīļa faktiem, kas minēti B pielikuma 17. punkta desmitajā un trīspadsmitajā punktā, un tie katrā ziņā ir pietiekami, lai attaisnotu prasītājas nosaukuma iekļaušanas saglabāšanu strīdīgajos sarakstos.

200 Tādējādi, neskarot šī sprieduma 196. punktā minētā argumenta izvērtējumu, otrais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

Par trešo pamatu, kas izriet no kļūdas vērtējumā attiecībā uz prasītājas teroristisko raksturu

201 Prasītāja uzskata, ka, pieņemot apstrīdētos tiesību aktus, Padome ir pieļāvusi kļūdu vērtējumā, kvalificējot faktus, ko tā ir norādījusi apstrīdēto tiesību aktu pamatojuma izklāstā, par teroristu aktiem un kvalificējot prasītāju kā teroristisku organizāciju.

202 No prasītājas argumentācijas izriet, ka šie iebildumi attiecas gan uz faktiem, kas ir kompetento iestāžu lēmumu, uz kuriem tika balstīta prasītājas nosaukuma iekļaušana līdzekļu iesaldēšanas sarakstos, pamatā, gan uz faktiem, kas attaisno šīs iekļaušanas saglabāšanu un kas ir minēti apstrīdēto tiesību aktu pamatojuma izklāsta A pielikuma 15. punktā un B pielikuma 17. punktā.

203 Lai atbildētu uz šo pamatu, jānošķir šīs divas faktu kategorijas.

Attiecībā uz faktiem, kas ir to kompetento iestāžu lēmumu pamatā, uz kuriem Padome balstījusies, iekļaujot prasītājas nosaukumu strīdīgajos sarakstos

204 Ņemot vērā sniegto atbildi uz pirmo pamatu, šī trešā pamata pirmā daļa ir jāizvērtē vienīgi attiecībā uz faktiem, kas ir *Home Secretary* lēmuma pamatā.

205 Attiecībā uz šiem faktiem ir jāatgādina, ka, atbildot uz sestā pamata pirmo daļu, šī sprieduma 133. punktā tika nospriests, ka Padomei tie nav jānorāda apstrīdēto tiesību aktu pamatojuma izklāstā.

206 Tādējādi šai iestādei nevar pieprasīt pārbaudīt šo faktu kvalificēšanu, ko veikusi valsts iestāde, un apstrīdētajos tiesību aktos norādīt šīs kvalificēšanas rezultātu.

207 Tas vēl jo vairāk tā ir tāpēc, ka *Home Secretary* lēmums ir pieņemts dalībvalstī, attiecībā uz kuru ar Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punktu un Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punktu ir ieviesta īpaša veida sadarbība ar Padomi, nosakot šai iestādei pienākumu pēc iespējas paļauties uz kompetentās valsts iestādes vērtējumu (spriedumi, 2008. gada 23. oktobris, *People's Mojahedin Organization of Iran* /Padome, T-256/07, EU:T:2008:461, 133. punkts, un 2008. gada 4. decembris, *People's Mojahedin Organization of Iran*/Padome, T-284/08, EU:T:2008:550, 53. punkts).

208 Tādējādi prasītājas norādītie iebildumi saistībā ar faktiem, kas ir *Home Secretary* lēmuma pamatā, nav efektīvi.

Attiecībā uz faktiem, kurus Padome norādījusi, lai saglabātu prasītājas nosaukumu strīdīgajos sarakstos, kas minēti apstrīdēto tiesību aktu pamatojuma izklāsta A pielikuma 15. punktā un B pielikuma 17. punktā

209 Apstrīdēto tiesību aktu pamatojuma izklāstā Padome, pirmkārt, ir kvalificējusi A pielikuma 15. punktā minētos faktus kā terora aktus Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 3. punkta iii) apakšpunkta a), d), f), g) un i) punkta izpratnē, lai sasniegtu mērķus, kas noteikti šīs pašas kopējās nostājas 1. panta 3. punkta i) un ii) apakšpunktā, un, otrkārt, ir kvalificējusi B pielikuma 17. punktā minētos faktus kā terora aktus Kopējas nostājas 2001/931 1. panta 3. punkta iii) apakšpunkta, a), b), c) un f) punkta izpratnē, lai sasniegtu šīs pašas kopējās nostājas 1. panta 3. punkta i) un ii) apakšpunktā noteiktos mērķus.

210 Prasītāja apgalvo, ka Padome ir pieļāvusi kļūdu, piešķirot attiecīgajiem faktiem terora aktu klasifikāciju. Vispirms tas, ka visi attiecīgie fakti esot notikuši Izraēlas okupācijas kara kontekstā Palestīnā, esot bijis pamats, lai Padome neizmantotu šo kvalifikāciju attiecībā uz prasītāju. Tad, pieņemot, ka šie fakti ir konstatēti, darbības, uz kuriem tie attiecas, esot veiktas, lai atbrīvotu Palestīnas tautu, nevis Padomes norādītajiem mērķiem, kas minēti Kopējas nostājas 2001/931 1. panta 3. punkta i), ii) un iii) apakšpunktā.

211 Ar šiem argumentiem prasītāja apgalvo, ka Padomei, kvalificējot apstrīdēto tiesību aktu pamatojuma izklāsta A pielikuma 15. punktā un B pielikuma 17. punktā minētos faktus, esot bijis jāņem vērā fakts, ka Izraēlas un Palestīnas konfliktu regulē bruņoto konfliktu tiesības un tā mērķis ir atbrīvot Palestīnas tautu.

212 Šajā ziņā ir jānorāda, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru bruņota konflikta starptautisko humanitāro tiesību izpratnē esamība neizslēdz tādu Savienības tiesību normu terorisma novēršanas jomā kā Kopējā nostāja 2001/931 un Regula Nr. 2580/2001 piemērošanu attiecībā uz varbūtējiem šī konflikta laikā veiktiem terora aktiem (spriedums, 2014. gada 16. oktobris, *LTTE*/Padome, T-208/11 un T-508/11, EU:T:2014:885, 57. punkts; šajā nozīmē skat. arī spriedumu, 2017. gada 14. marts, *A* u.c., C-158/14, EU:C:2017:202, 95.–98. punkts).

213 Proti, pirmkārt, Kopējā nostājā 2001/931 nav veikta nekāda nošķiršana attiecībā uz tās piemērošanas jomu atkarībā no tā, vai attiecīgā darbība ir vai nav veikta bruņota konflikta starptautisko humanitāro tiesību izpratnē laikā. Otrkārt, Savienības un tās dalībvalstu mērķi saistībā ar šo kopējo nostāju ir cīnīties pret terorismu neatkarīgi no formas, kādā tas var izpausties, atbilstoši spēkā esošo starptautisko tiesību mērķiem (spriedums, 2014. gada 16. oktobris, *LTTE*/Padome, T-208/11 un T-508/11, EU:T:2014:885, 58. punkts).

214 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka tieši tāpēc, lai īstenotu Apvienoto Nāciju Drošības padomes Rezolūciju 1373 (2001) (skat. šī sprieduma 1. punktu), ar kuru "tiek atkārtoti apstiprināta vajadzība, izmantojot visus Apvienoto Nāciju Organizācijas Hartā, kas parakstīta Sanfrancisko 1945. gada 26. jūnijā, paredzētos līdzekļus, cīnīties pret terora aktu radītajiem draudiem starptautiskajam mieram un drošībai" un "no dalībvalstīm tiek pieprasīts pilnveidot starptautisko sadarbību, īstenojot papildu pasākumus, lai to teritorijā, izmantojot visus likumīgos līdzekļus, novērstu un apkarotu jebkādu terora aktu sagatavošanu un finansēšanu", Padome ir pieņēmusi Kopējo nostāju 2001/931 (skat. šīs kopējas nostājas 5.–7. apsvērumu) un pēc tam saskaņā ar šo kopējo nostāju – Regulu Nr. 2580/2001 (skat. šīs regulas 3., 5. un 6. apsvērumu) (spriedums, 2014. gada 16. oktobris, *LTTE*/Padome, T-208/11 un T-508/11, EU:T:2014:885, 59. punkts).

215 Šo nostāju negroza turpmāk minētie argumenti.

216 Pirmkārt, prasītāja iebilst, ka 2017. gada 14. marta spriedumā *A* u.c. (C-158/14, EU:C:2017:202, 87. punkts) Tiesa nav lēmusi par gadījumu, kad bruņots konflikts izriet no tiesībām uz pašnoteikšanos, kas ir paražu tiesību princips. Tādu valsts atbrīvošanas kustību kā *Hamas* vai *Hamas-Izz al-Din al-Qassem*, kas pretojoties Palestīnas teritorijas nelikumīgai okupācijai, ko veikusi Izraēlas valsts, darbību kvalificēšana par terorisma aktiem apdraudot šo principu.

217 Šajā ziņā ir jānorāda, kā min prasītāja, ka Tiesa 2016. gada 21. decembra spriedumā Padome/*Front Polisario* (C-104/16 P, EU:2016:973, 88. punkts) uzskatīja, ka paražu tiesību pašnoteikšanās princips, kas it īpaši ir atgādināts Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtu 1. pantā, ir starptautisko tiesību princips, kas piemērojams visām teritorijām, kurām nav savas pārvaldes, un visām tautām, kas vēl nav ieguvušas neatkarību.

218 Nepaužot nostāju par šī principa piemērošanu šajā lietā, jānorāda, ka tas nenozīmē, ka, lai īstenotu tiesības uz pašnoteikšanos, teritorijā dzīvojoša tauta vai tās iedzīvotāji var izmantot līdzekļus, kas ietilpst Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 3. punktā.

219 Faktiski ir jānošķir, pirmkārt, princips, ko vēlas sasniegt kādā teritorijā dzīvojoša tauta vai iedzīvotāji, no vienas puses, no rīcības, ko tie īsteno, lai to sasniegtu, no otras puses.

220 Kā jau tika norādīts šī sprieduma 212.–214. punktā, noteikumi, kas pieņemti Savienībā cīņai pret terorismu, ir piemērojami visām tās iespējamām formām neatkarīgi no konflikta mērķa, ja tiek veikta rīcība, kas atbilst tajā paustajiem nosacījumiem un prasībām.

221 Otrkārt, prasītāja noliedz nolūku izveidot Islāma valsti, ko tai pārmet Padome apstrīdēto tiesību aktu pamatojuma izklāstā un kas esot attaisnojis tās nosaukuma iekļaušanu strīdīgajos sarakstos.

222 Ir tiesa, ka apstrīdēto tiesību aktu pamatojuma izklāsta sākumā Padome apgalvo:

"*Harakat al-Muqawamah al-Islamiyyah (Hamas)* ir grupa, kuras mērķis ir izbeigt Izraēlas okupāciju Palestīnā un izveidot Islāma valsti."

223 Tomēr no apstrīdēto tiesību aktu pamatojuma izklāsta kopumā izriet, ka šis apgalvojums nav prasītājas nosaukuma iekļaušanas vai atkārtotas iekļaušanas strīdīgajos sarakstos pamats.

224 Kā izriet no pirmā, otrā un sestā pamata izvērtējuma šajā spriedumā, prasītājas nosaukuma iekļaušanas strīdīgajos sarakstos pamatā ir *Home Secretary* lēmums un tā atkārtotas iekļaušanas pamatā ir šī pēdējā minētā lēmuma atstāšana spēkā, kā arī fakti, kas minēti apstrīdēto tiesību aktu pamatojuma izklāsta A pielikuma 15. punktā un B pielikuma 17. punktā, robežās, kas tika norādītas, izvērtējot otro pamatu.

225 Visos apstrīdētajos tiesību aktos frāzei, kuru izceļ prasītāja, ir vienīgi kontekstuāla loma, kuras kļūdainais raksturs, ja tāds būtu jānosaka, nevarētu izraisīt šo tiesību aktu atcelšanu.

226 Šo iemeslu dēļ trešais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

Par ceturto pamatu, kas izriet no neiejaukšanās principa pārkāpšanas

227 Prasītāja apgalvo, ka, pieņemot apstrīdētos tiesību aktus, Padome ir pārkāpusi neiejaukšanās principu, kas izriet no Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtu 2. panta un ir *jus cogens* princips, kas izriet no valstu suverēnas vienlīdzības starptautiskajās tiesībās. Šis princips aizliedzot to, ka valsts vai arī valsts valdība var tikt uzskatīta par teroristu struktūru.

228 Proti, *Hamas* neesot tikai nevalstiska organizācija, nemaz nerunājot par neformālu kustību, bet gan likumīga politiska kustība, kas uzvarēja vēlēšanās Palestīnā un kas esot Palestīnas valdības sirds. Tā kā *Hamas* vadība ieņem amatus ārpus parastās politiskās partijas, tās darbība Gazā faktiski esot pielīdzināma valsts iestādes darbībai un tāpēc to nevarot nosodīt no pretterorisma pasākumu skatpunkta. Prasītāja esot vienīgā starp tām personām un vienībām, kuru nosaukumi ir iekļauti strīdīgajos sarakstos, kā arī vienīgā, kas ir šādā situācijā.

229 Šajā ziņā ir jānorāda, ka neiejaukšanās princips, kas izriet no valstu suverēnās vienlīdzības principa, ir starptautisko tiesību paražu princips, ar kuru tiek īstenotas jebkuras suverēnas valsts tiesības kārtot savas lietas bez ārējas iejaukšanās.

230 Kā norāda Padome, šis starptautisko tiesību princips ir noteikts suverēnu valstu, nevis grupu vai kustību interesēs (skat. spriedumu, 2014. gada 16. oktobris, *LTTE*/Padome, T-208/11 un T-508/11, EU:T:2014:885, 69. punkts un tajā minētā judikatūra).

231 Tā kā *Hamas* nav nedz valsts, nedz valsts valdība, tā nevar savā labā izmantot neiejaukšanās principu.

232 Ceturtais pamats tādējādi ir jānoraida kā nepamatots.

Par piekto pamatu, kas izriet no nepietiekamas situācijas attīstības laika gaitā ņemšanas vērā

233 Prasītāja pārmet Padomei, ka tā vairāku iemeslu dēļ neesot pareizi veikusi Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 6. punktā paredzēto izvērtējumu.

234 Pirmkārt, lai saglabātu prasītājas nosaukuma iekļaušanu strīdīgajos sarakstos, Padome esot vienīgi apgalvojusi, ka valsts lēmumi joprojām esot spēkā un apstrīdēto tiesību aktu pamatojuma izklāsta B pielikuma 17. punktā uzskaitījusi vairākus faktus, nepārbaudot, vai tās kā ārvalsts teroristu

organizācijas atzīšanas 2012. gada 27. jūlija ASV lēmumā par pārvērtēšanu pamatā bija nopietni un ticami pierādījumi un norādes un vai šos faktus var kvalificēt par terorismu Kopējās nostājas 2001/931 izpratnē.

235 Katrā ziņā 2012. gada 27. jūlija ASV lēmums par pārvērtēšanu esot pārāk sens, lai tas varētu attaisnot prasītājas nosaukuma iekļaušanas saglabāšanu strīdīgajos sarakstos, un šo seno raksturu nevarot labot Apvienotās Karalistes 2016. gada lēmums, kas attiecoties vienīgi uz *Hamas-Izz al-Din al-Qassem*.

236 Šajā ziņā ir jāatgādina, kā tas izriet no šī sprieduma 138.–144. un 161.–163. punkta, ka prasītājas nosaukuma atkārtota iekļaušana strīdīgajos sarakstos ir balstīta uz *Home Secretary* lēmuma atstāšanu spēkā un, robežās, kas noteiktas, izvērtējot otro pamatu, uz faktiem, kas minēti apstrīdēto tiesību aktu pamatojuma izklāsta A pielikuma 15. punktā un B pielikuma 17. punktā.

237 Tā kā tie attiecas uz 2012. gada 27. jūlija ASV lēmumu par pārvērtēšanu, prasītājas veiktie iebildumi šajā pamatā nav efektīvi, jo tās nosaukuma iekļaušanas strīdīgajos sarakstos saglabāšana juridiski nav pamatota ar šo lēmumu.

238 Otrkārt, prasītāja apgalvo, ka fakti, kas norisinājušies no 2014.–2016. gadam, nevarot tikt inkriminēti *Hamas* vai *Hamas-Izz al-Din al-Qassem*.

239 Šie iebildumi jau tika izvērtēti otrajā pamatā, uz to ir norāde šī sprieduma 176. punktā.

240 Treškārt, prasītāja pārmet Padomei, ka tā nav izmantojusi nevienu pierādījumu elementu tās attaisnošanai. Šajā ziņā tā norāda, pirmkārt, ka *Hamas* Statūti, kas publicēti 2017. gadā, pamato tās darbības ar pašnoteikšanās principu un pieļauj tādu robežu ievērošanu, kas noteiktas Apvienoto Nāciju Organizācijas (ANO) 1967. gada plānā, un, otrkārt, ka novērotāju ieskatā kopš 2014. gada vardarbības aktus veic izolētas personas un *Hamas-Izz al-Din al-Qassem* ievērojot uguns pārtraukšanu.

241 Šajā ziņā ir jānorāda, ka pēc 2017. gada 30. novembra un 2018. gada 22. marta vēstulēm prasītāja, neraugoties uz Padomes aicinājumu, nav kontaktējusies ar šo iestādi, lai norādītu šādus pierādījumu elementus tās attaisnojumam. Šādos apstākļos šai iestādei nevar tikt pārmests, ka tā nav tos ņēmusi vērā apstrīdēto tiesību aktu pamatojuma izklāstā.

242 Katrā ziņā no otrā pamata izvērtējuma izriet, ka prasītājas nosaukuma atkārtota iekļaušana strīdīgajos sarakstos ir juridiski pienācīgi pamatota ar *Home Secretary* lēmuma atstāšanu spēkā, kā arī ar faktiem, kas minēti apstrīdēto tiesību aktu pamatojuma izklāsta A pielikuma 15. punktā un B pielikuma 17. punktā, robežās, kas norādītas, izvērtējot šo pamatu.

243 Tādējādi piektais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

Par septīto pamatu, kas izriet no tiesību uz aizstāvību ievērošanas principa un tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā pārkāpumu

244 Septītais pamats sastāv no divām daļām.

Par septītā pamata pirmo daļu

245 Septītā pamata pirmajā daļā prasītāja uzskata, ka Padomei, balstoties uz tādiem valsts lēmumiem, kurus pieņēmusi trešās valsts iestāde, ir jāpārbauda, ka valsts procedūrā, kuras rezultātā tika noteikti šie pasākumi, ir precīzi ievērotas procesuālās tiesības, un ka Vispārējai tiesai ir jāpārbauda, ka šāds vērtējums ir ticis veikts.

246 Prasītāja uzskata, ka šajā gadījumā ASV iestādes nav ievērojušas tās procesuālās tiesības. Tā faktiski neesot saņēmusi nekādu informāciju par lēmumu, kuras priekšmets tā bijusi Amerikas Savienotajās valstīs, lai gan šāda paziņošana esot bijusi pilnībā iespējama, jo tai esot "šūniņas" Damaskā (Sīrija) un Gazā. Tai turklāt esot liegts iesniegt savus apsvērumus un īstenot savas tiesības uz tiesību aizsardzību. Lai gan ASV tiesību aktos esot paredzēta tiesību aizsardzība tiesā, paziņojuma un pamatojuma neesamība esot apdraudējusi tās tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā. Padomei vismaz esot bijis jāpierāda, ka ASV valdība ir mēģinājusi brīdināt prasītāju un šis brīdinājums bijis nesekmīgs.

247 Ņemot vērā, ka, pirmkārt, atbildot uz pirmo pamatu, Vispārējā tiesa uzskatīja, ka ASV lēmumi nevar tiesiski pamatot prasītājas nosaukuma iekļaušanu strīdīgajos sarakstos, un, ka, otrkārt, tās nosaukuma atkārtotas iekļaušanas šajos sarakstos pamatā ir *Home Secretary* lēmuma saglabāšana spēkā un fakti, kas minēti apstrīdēto tiesību aktu pamatojuma izklāsta A pielikuma 15. punktā un B pielikuma 17. punktā (skat. šī sprieduma 138.–144. un 161.–163. punktu), nevis lēmumi, no kuriem izriet šie fakti, septītā pamata pirmo daļu nevar lietderīgi norādīt.

Par septītā pamata otro daļu

248 Prasītāja septītā pamata otrajā daļā apgalvo, ka Padome procedūrā, kuras rezultātā tika pieņemti apstrīdētie tiesību akti, esot pārkāpusi tiesību uz aizstāvību ievērošanas principu trīs iemeslu dēļ.

249 Pirmkārt, prasītāja pārmet Padomei, ka tā nav tai nosūtījusi nopietnos pierādījumus un norādes, kas bija ASV lēmumu pamatā, lai tā varētu darīt zināmu savu viedokli par pēdējiem minētajiem.

250 Tā kā pirmajā pamatā Vispārējā tiesa nosprieda, ka ASV lēmumi nevarēja tiesiski pamatot prasītājas nosaukuma iekļaušanu strīdīgajos sarakstos, un tā kā turklāt tās nosaukuma atkārtotas iekļaušanas šajos sarakstos pamatā ir *Home Secretary* lēmuma saglabāšana spēkā un fakti, kas minēti apstrīdēto tiesību aktu pamatojuma izklāsta A pielikuma 15. punktā un B pielikuma 17. punktā (skat. šī sprieduma 138.–144. un 161.–163. punktu), nevis lēmumi, no kuriem izriet šie fakti, šī argumentācija ir jānoraida kā neefektīva.

251 Otrkārt, prasītāja pārmet Padomei, ka tā pirms apstrīdēto tiesību aktu pieņemšanas neesot tai paziņojusi informāciju un pierādījumu elementus par faktiem, kas neizrietēja no valstu lēmumiem, un neesot to uzklausījusi par šo informāciju un pierādījumu elementiem. Tā arī uzskata, ka Padomei 2017. gada 30. novembra vēstulē esot vajadzējis precizēt, ka prasītājai bija tiesības tai šo informāciju pieprasīt.

252 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar judikatūru Padomei vienīgi pēc ieinteresētās personas lūguma ir jādod iespēja iepazīties ar visiem nekonfidenciālajiem administratīvajiem dokumentiem, kas saistīti ar apstrīdēto pasākumu (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2011. gada 16. novembris, *Bank Melli Iran* /Padome, C-548/09 P, EU:C:2011:735, 92. punkts; 2012. gada 15. novembris, Padome/*Bamba*, C-417/11 P, EU:C:2012:718, 87. punkts, un 2016. gada 28. jūlijs, *Tomana* u.c./Padome un Komisija, C-330/15 P, nav publicēts, EU:C:2016:601, 66. punkts un tajā minētā judikatūra).

253 Tomēr šajā lietā prasītāja nav iesniegusi šādu lūgumu.

254 Attiecībā uz to, ka 2017. gada 30. novembra vēstulē nebija skaidri minēta iespēja prasītājai lūgt Padomei informāciju un pierādījumus par faktiem, kuru izcelsme nav valsts lēmumi, jānorāda, ka šajā vēstulē bija minēta adrese, uz kuru prasītāja varēja nosūtīt savus apsvērumus par Padomes nolūku saglabāt tās nosaukuma iekļaušanu 2018. gada marta strīdīgajos sarakstos. Ir acīmredzams, ka tā varēja izmantot šo adresi, lai lūgtu minēto informāciju un minētos pierādījumus, ko tā nav darījusi.

255 Šādos apstākļos 2018. gada marta tiesību aktus nevar atcelt tā iemesla dēļ, ka Padome neesot paziņojusi informāciju un pierādījumus par faktiem, kuru izcelsme nav valsts lēmumi.

256 Trešķārt, prasītāja uzskata, ka 2018. gada 22. marta un 31. jūlija vēstules, kurās bija iekļauts apstrīdēto tiesību aktu pamatojuma izklāsts, esot vajadzējis nosūtīt tai, nevis tās pārstāvei, ņemot vērā, ka tai ir šūniņa Damaskā un Dohā (Katara).

257 Šajā ziņā ir jānorāda, ka pienākuma individuāli paziņot konkrētu un precīzu pamatojumu personām un vienībām, attiecībā pret kurām ir veikti ierobežojoši pasākumi, mērķis galvenokārt ir papildināt paziņojumu, kas ir publicēts *Oficiālajā Vēstnesī*, pēdējā minētajā attiecīgajām personām vai vienībām paziņojot, ka pret tām ir veikti ierobežojoši pasākumi un tās aicinātas lūgt paziņot šo pasākumu pamatojuma izklāstu, iesniedzot precīzu adresi, uz kuru šo paziņojumu var nosūtīt. Tādējādi individuāls paziņojums attiecīgajām personām un vienībām nav vienīgais mehānisms, kuru var izmantot, lai tās informētu par pasākumiem, kas veikti pret tiem (spriedums, 2018. gada 14. decembris, *Hamas*/Padome, T-400/10 RENV, apelācijas tiesvedībā, EU:T:2018:966, 175. punkts).

258 Turklāt no judikatūras izriet, ka pienākums individuāli paziņot ierobežojošo pasākumu pamatojuma izklāstu nav piemērojams visos gadījumos, bet gan vienīgi tad, kad tas ir iespējams (skat. spriedumu, 2018. gada 14. decembris, *Hamas*/Padome, T-400/10 RENV, apelācijas tiesvedībā, EU:T:2018:966, 176. punkts un tajā minētā judikatūra).

259 Tomēr šajā gadījumā šķiet, ka pat šajā tiesvedībā prasītājas adrese joprojām nav zināma, jo vienīgās norādes, ko tā ir sniegusi Vispārējai tiesai, iekļauj tikai pilsētas un valsts nosaukumu (Doha Katarā un Gaza) (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 14. decembris, *Hamas*/Padome, T-400/10 RENV, apelācijas tiesvedībā, EU:T:2018:966, 177. punkts).

260 Padome tādējādi varēja papildus 2018. gada 22. marta un 31. jūlija paziņojumu publicēšanai nosūtīt prasītājas advokātei apstrīdēto tiesību aktu pamatojuma izklāstu.

261 Ņemot vērā visus šos apsvērumus, septītais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

Par astoto pamatu, kas izriet no "pamatojuma izklāstu neapliecināšanas"

262 Atbildē, ko prasītāja 2019. gada 19. martā sniedza uz jautājumu, ko iepriekšējā gada 1. martā tai uzdeva Vispārējā tiesa saistībā ar procesa organizatoriskajiem pasākumiem, tā izvirza astoto pamatu, kas izriet no "pamatojuma izklāstu neapliecināšanas".

263 Prasītāja norāda, ka apstrīdēto tiesību aktu pamatojuma izklāstus, ko Padome nosūtīja tās advokātei ar 2018. gada 22. marta un 31. jūlija vēstulēm, nav parakstījis šīs iestādes priekšsēdētājs un tādējādi tie nav apliecināti pretēji tam, kas ir prasīts Padomes reglamenta, kas pieņemts ar 2009. gada 1. decembra Lēmumu 2009/937/ES (OV 2009, L 325, 35. lpp.), 15. pantā.

264 Prasītāja apgalvo, ka šādas apliecināšanas neesamības gadījumā tā nevar būt droša par to, ka tai nosūtītie pamatojuma izklāsti atbilst Padomes pieņemtajiem izklāstiem.

265 Nelūdzot pamatu atzīt par nepieņemamu, Padome savos apsvērumos par astoto pamatu konstatē, ka prasītāja to ir izvirzījusi, vienīgi atbildot uz Vispārējās tiesas jautājumu, un ka tas nav izvirzīts nedz prasības pieteikumā, nedz grozījumu rakstā.

266 Šajā ziņā jāatgādina, ka, piemērojot Reglamenta 84. pantu, jaunu pamatu izvirzīšana attiecīgās instances laikā ir aizliegta, ja vien šie pamati nav balstīti uz juridisku informāciju vai faktiem, kas tikuši atklāti procesa laikā.

267 Šajā gadījumā astoto pamatu prasītāja izvirzīja, sniedzot atbildi uz Vispārējās tiesas uzdotu jautājumu saistībā ar procesa organizatoriskajiem pasākumiem, lai gan tas varēja tikt izvirzīts jau prasības pieteikuma stadijā. Šis pamats tātad ir jāuzskata par nepieņemamu.

268 Vispārējā tiesa tomēr, uzklausot lietas dalībniekus, pēc savas ierosmes var lemt par absolūtu pamatu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2008. gada 1. jūlijs, *Chronopost* un *La Poste*/*UFEX* u.c., C-341/06 P un C-342/06 P, EU:C:2008:375, 48. un 49. punkts un tajos minētā judikatūra).

269 Tā kā apliecināšanas neesamība ir uzskatāma par būtiska procedūras noteikuma LESD 263. panta izpratnē pārkāpumu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 1994. gada 15. jūnijs, Komisija/*BASF* u.c., C-137/92 P, EU:C:1994:247, 76. punkts), astotajam pamatam ir absolūta pamata raksturs (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1998. gada 2. aprīlis, Komisija/*Sytraval* un *Brink's France*, C-367/95 P, EU:C:1998:154, 67. punkts, un 2000. gada 30. marts, *VBA*/*Florimex* u.c., C-265/97 P, EU:C:2000:170, 114. punkts), tādējādi tas ir jāizvērtē.

270 Pēc būtības ir jāatgādina, ka LESD 297. panta 2. punkta pirmajā daļā ir noteikts šādi:

"Neleģislatīvos aktus, kas pieņemti kā regulas, direktīvas un lēmumi, kuros nav precizēti adresāti, paraksta tās iestādes priekšsēdētājs, kura šos aktus pieņem."

271 Turklāt Padomes reglamenta 15. pantā ir paredzēts:

"[..] Padomes [..] pieņemto aktu tekstu to pieņemšanas brīdī paraksta amatā esošais priekšsēdētājs un ģenerālsekretārs. Ģenerālsekretārs var deleģēt savas paraksta tiesības Ģenerālsekretariāta ģenerāldirektoriem."

272 1994. gada 15. jūnija spriedumā Komisija/*BASF* u.c. (C-137/92 P, EU:C:1994:247, 75. punkts), kuru min prasītāja, Tiesa attiecībā uz Eiropas Komisijas pieņemtu lēmumu nosprieda, ka šīs iestādes reglamentā paredzētās aktu apliecināšanas mērķis bija nodrošināt tiesisko drošību, apliecinot autentiskajās valodās kolēģijas pieņemto tekstu.

273 Tiesas ieskatā Komisijas reglamentā paredzētā apliecināšana domstarpību gadījumā ļauj pārbaudīt paziņoto vai publicēto tekstu pilnīgu atbilstību iestādes pieņemtajam tekstam un, tādējādi, tā autora gribai (spriedums, 1994. gada 15. jūnijs, Komisija/*BASF* u.c., C-137/92 P, EU:C:1994:247, 75. punkts).

274 Tiesas ieskatā no tā izriet, ka Komisijas reglamentā pieprasītā apliecināšana rada būtisku procedūras noteikumu LESD 263. panta izpratnē, kura pārkāpums var būt par pamatu prasībai atcelt tiesību aktu (spriedums, 1994. gada 15. jūnijs, Komisija/*BASF* u.c., C-137/92 P, EU:C:1994:247, 76. punkts).

275 Šie noteikumi, kas norādīti 1994. gada 15. jūnija spriedumā Komisija/*BASF* u.c. (C-137/92 P, EU:C:1994:247, 75. un 76. punkts) attiecībā uz Komisijas tiesību aktiem, ir jātransponē uz Padomes tiesību aktiem.

276 Tāpat kā Komisijas tiesību aktu gadījumā, tiesiskās drošības princips pieprasa, lai trešām personām būtu iespēja pārbaudīt, ka Padomes tiesību akti, kas ir publicēti vai paziņoti, atbilst pieņemtajiem aktiem.

277 Tas tā ir arī tad, ja Padomi, atšķirībā no Komisijas, neveido kolēģija. Faktiski 1994. gada 15. jūnija spriedumā Komisija/*BASF* u.c. (C-137/92 P, EU:C:1994:247) Tiesa, lai pamatotu nepieciešamību apliecināt tiesību aktus, tostarp pamatojās uz nepieciešamību nodrošināt tiesisko drošību, strīdu gadījumā ļaujot pārbaudīt pilnīgu atbilstību starp paziņotajiem vai publicētajiem tekstiem un iestādes pieņemto tekstu. Tomēr tiesiskā drošība ir vispārējs tiesību princips, kas ir piemērojams visām iestādēm, īpaši tad, ja, kā tas ir šajā gadījumā, tās pieņem tiesību aktus, kuru mērķis ir radīt ietekmi uz juridisku vai fizisku personu juridisko situāciju.

278 Šajā gadījumā nav strīda par to, ka apstrīdēto tiesību aktu pamatojuma izklāstos, kas tika nosūtīti prasītājai, nav paraksta, savukārt tie paši ir mašīnrakstā sagatavoti dokumenti bez veidlapas, kuros nav nevienas norādes, pat ne datuma, kas ļautu tos identificēt kā Padomes pieņemtus aktus un noteikt to pieņemšanas brīdi.

279 Savu apsvērumu par astoto pamatu pielikumā Padome Vispārējai tiesai nosūtīja apstrīdētos tiesību aktus, datētus un ar tās priekšsēdētāja, kā arī ģenerālsekretāra parakstu.

280 Taču ir jākonstatē, ka šajos tiesību aktos nav ietverti pamatojuma izklāsti, kas pamato to pieņemšanu.

281 Proti, piemērojot LESD 296. pantu, Padomes pieņemtajiem aktiem ir jābūt pamatotiem, jo šajā tiesību normā saskaņā ar pastāvīgo judikatūru ir paredzēts, ka attiecīgā iestāde norāda iemeslus, kuru dēļ akts ir pieņemts, lai ļautu ieinteresētajai personai uzzināt veikto pasākumu pamatojumu un kompetentajai tiesai veikt kontroli (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2012. gada 15. novembris, Padome/*Bamba*, C-417/11 P, EU:C:2012:718, 50. punkts un tajā minētā judikatūra).

282 Tiesību akta rezolutīvā daļa ir saprotama un tā piemērošanas joma tiek noteikta vienīgi tā pamatojuma gaismā. Tā kā rezolutīvā daļa nav nodalāma no pamatojuma (spriedumi, 1994. gada 15. jūnijs, Komisija/*BASF* u.c., C-137/92 P, EU:C:1994:247, 67. punkts, un 2005. gada 18. janvāris, C*onfédération Nationale du Crédit Mutuel*/Komisija, T-93/02, EU:T:2005:11, 124. punkts), nevar nekādi nošķirt tiesību akta pamatojumu no rezolutīvās daļas, piemērojot tiesību normas, kam nepieciešama tā apliecināšana. Ja, kā tas ir šajā gadījumā, tiesību akts un pamatojuma izklāsts ir dažādos dokumentos, jāapliecina ir abi dokumenti, kā tas ir pieprasīts šajās tiesību normās, un paraksta esamība uz viena no tiem nevar radīt pamatu apstrīdamai vai neapstrīdamai prezumpcijai, ka ir apliecināts arī otrs dokuments.

283 Kā pati Padome atzīst savu apsvērumu par astoto pamatu 29. punktā, šo aktu paraksts ir būtisks procedūras noteikums. Tādējādi, ja šķiet, ka šī prasība šajā gadījumā nav ievērota, apstrīdētie tiesību akti ir jāatceļ.

284 Padome šo analīzi apstrīd.

285 Pirmām kārtām, Padome apgalvo, ka judikatūra tai Kopējās nostājas 2001/931 ietvaros liedz nodalīt pamatojuma izklāstus no pašiem aktiem. Tādējādi attiecībā uz Padomes noteiktajiem ierobežojošajiem pasākumiem šī brīža situācija izrietot no judikatūras, kurā tiekot parakstīti akti, bet ne pamatojuma izklāsts, tādējādi tai nevarot tikt adresēti nekādi pārmetumi šajā jomā un aktus līdz ar to nevarot atcelt.

286 Šajā ziņā ir jānorāda, ka, piemērojot LESD 296. panta otro daļu, visi tiesību akti ir jāpamato, un, kā tas tika norādīts šī sprieduma 282. punktā, lēmuma rezolutīvā daļa un pamatojums nav nodalāmi.

287 Tiesa, ka, ņemot vērā, ka tādu iebildumu detalizēta publicēšana, kas vērsti pret attiecīgajām personām un vienībām, varētu būt pretrunā pārākiem sabiedrisko interešu apsvērumiem un apdraudēt to likumīgās intereses, ir ticis atzīts, ka pietiek, ja *Oficiālajā Vēstnesī* tiek publicēta vienīgi līdzekļu iesaldēšanas pasākuma rezolutīvā daļa, kā arī vispārīgais pamatojums, ņemot vērā to, ka šā lēmuma īpašais un konkrētais pamatojums ir jāformalizē un jādara zināms ieinteresētajām personām jebkādā citā piemērojamā veidā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2006. gada 12. decembris, *Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran*/Padome, T-228/02, EU:T:2006:384, 147. punkts).

288 Tomēr šāda iecietība attiecas vienīgi uz aktu publicēšanu, nevis uz pašiem tiesību aktiem, tādējādi tā neietekmē LESD 297. panta 2. punkta pirmajā daļā un Padomes iekšējā reglamenta 15. pantā paredzēto pienākumu tos parakstīt.

289 Otrām kārtām, Padome norāda, ka apstrīdētos tiesību aktus un pamatojuma izklāstus, kas ir to pamatā, vienlaicīgi pieņem dalībvalstis stingrā rakstveida procedūrā, kas paredzēta reglamenta 12. panta 1. punktā.

290 Pirmkārt, Padomes kompetentā darba grupa, proti, grupa "Ierobežojoši pasākumi cīņai pret terorismu" (*COMET*), esot apspriedusi iespējamu prasītājas nosaukuma atkārtotu iekļaušanu, pamatojoties uz esošu pamatojuma izklāstu, un esot uzskatījusi, ka nav jaunas informācijas, kas liecinātu par labu tās nosaukuma izslēgšanai no saraksta. Uz šāda pamata *COMET* esot noslēgusi visu attiecīgo vienību un personu pamatojuma izklāstus.

291 Otrkārt, attiecīgi 2018. gada 5. martā un 3. jūlijā Savienības Augstais pārstāvis ārlietās un drošības politikas jautājumos esot iesniedzis savus priekšlikumus apstrīdēto tiesību aktu pieņemšanai. 2018. gada 8. martā un 5. jūlijā šos priekšlikumus esot izvērtējusi Padomes darba grupa, proti, Ārlietu padomnieku darba grupa (*RELEX*), kas esot noslēguši projektu tekstu.

292 Treškārt, Padomes ģenerālsekretariāts esot sagatavojis notu Pastāvīgo pārstāvju komitejai (*Coreper*) un Padomei, iepazīstinot to ar visiem pieņemamajiem dokumentiem. Uz šāda pamata Padomes ģenerālsekretariāts tādējādi esot uzsācis rakstveida procedūras atbilstoši Padomes reglamenta 12. panta 1. punktam. Dokumentos, ar kuriem uzsāktas šīs rakstveida procedūras, tieši esot detalizēti aprakstīti dokumenti, uz kuriem tie attiecas, un šo dokumentu vidū esot bijuši gan apstrīdēto tiesību aktu projekti, gan ar tiem saistītie pamatojuma izklāstu projekti. Visas dalībvalstu delegācijas esot paudušas savu atbalstu šiem projektiem.

293 Ņemot vērā šīs procedūras un dokumentus, kas ir to pamatā, neapšaubāmi izrietot, ka apstrīdētos tiesību aktus, tostarp to pamatojuma izklāstus, esot pieņēmusi Padome un ka tie esot pēdējās minētās gribas rezultāts.

294 Šāds arguments nav atbalstāms.

295 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka mērķis tam, ka Padomes aktus paraksta tās priekšsēdētājs un ģenerālsekretārs, kā ir paredzēts LESD 297. panta 2. punkta pirmajā daļā un Padomes reglamenta 15. pantā, tostarp ir ļaut trešajām personām pārliecināties par to, ka tām paziņotos tiesību aktus patiešām ir pieņēmusi šī iestāde.

296 Citiem vārdiem sakot, Padomes aktu apliecināšanu var analizēt kā šīs iestādes priekšsēdētāja un ģenerālsekretāra veikta konstatējuma, ka tā patiešām ir pieņēmusi attiecīgos tiesību aktus, materializēšanos.

297 Šo formalitāti nevar aizstāt ar procedūras, kas ir ievērota Padomes ietvaros šo tiesību aktu pieņemšanai, aprakstu. Ja Līgumā un iestādes reglamentā ir pieprasīts, lai pēdējā minētā ievērotu specifiskas formalitātes nolūkā nodrošināt tiesiskās drošības principa ievērošanu par labu trešajām personām, proti, parakstot tās pieņemtos tiesību aktus, šī iestāde nevar atbrīvoties no šīs formalitātes, pamatojoties uz to, ka ir ievēroti reglamentā paredzētie procesuālie noteikumi.

298 Trešām kārtām, Padome norāda, ka šajā lietā faktiskais konteksts atšķiras no lietas, kurā tika pasludināts 1994. gada 15. jūnija spriedums Komisija/*BASF* u.c. (C-137/92 P, EU:C:1994:247), kurā apstrīdētais lēmums neatbilda Komisijas pieņemtajai redakcijai. Šāda situācija nevarot rasties attiecībā uz Padomes tiesību aktiem procedūru dēļ, kas tiek piemērotas tās iekšienē, turklāt prasītāja neesot iesniegusi nevienu apstākli, kas liktu uzskatīt, ka pamatojuma izklāsti pēc to pieņemšanas būtu grozīti.

299 Šajā ziņā ir jānorāda, ka saskaņā ar judikatūru būtisku procedūras noteikuma pārkāpumu veido pati akta neapliecināšana, un nav nepieciešams papildus noteikt, ka aktā ir pieļautas citas nepilnības vai ka apliecināšanas neesamība būtu radījusi kaitējumu personai, kura uz to ir norādījusi (spriedumi, 2000. gada 6. aprīlis, Komisija/*ICI*, C-286/95 P, EU:C:2000:188, 42. punkts, un 2000. gada 6. aprīlis, Komisija/*Solvay*, C-287/95 P un C-288/95 P, EU:C:2000:189, 46. punkts).

300 Nepieciešamības gadījumā ir jākonstatē, ka Padome nevienā brīdī savos procesuālajos rakstos nav norādījusi, ka tā nevarētu veikt apstrīdēto tiesību aktu pamatojuma izklāsta apliecināšanu.

301 Padomes priekšsēdētāja un ģenerālsekretāra paraksti, kas bija uz apstrīdētajiem tiesību aktiem, varēja būt arī uz pamatojuma izklāsta, kas attiecas uz šiem aktiem. Tam tā bija jābūt, ņemot vērā, ka apstrīdētie tiesību akti un to pamatojuma izklāsti ir dažādu dokumentu priekšmets un, kā izriet no šī sprieduma 281. un 282. punkta, otrie ir neatņemams pirmo papildinājums.

302 Kā tika norādīts šī sprieduma 283. punktā, pati Padome ir atzinusi tās pieņemto tiesību aktu parakstīšanas nozīmi, savas atbildes uz Vispārējās tiesas jautājumu 29. punktā to kvalificējot kā būtisku procedūras noteikumu.

303 Visbeidzot, Padome apgalvo, ka, ja Vispārējā tiesa uzskatītu, ka apstrīdētajos tiesību aktos ir pieļauts formas pārkāpums, šis pārkāpums nebūtu pietiekams apstrīdēto tiesību aktu atcelšanai.

304 Arī šis arguments ir jānoraida. Tā kā Padomes aktu parakstīšana, ko veic tās priekšsēdētājs un ģenerālsekretārs, ir būtisks procedūras noteikums, tā pārkāpums saskaņā ar judikatūru var izraisīt apstrīdēto tiesību aktu atcelšanu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2015. gada 24. jūnijs, Spānija/Komisija, C-263/13 P, EU:C:2015:415, 56. punkts un tajā minētā judikatūra).

305 Noslēgumā, tā kā apstrīdēto tiesību aktu pamatojuma izklāstu nav parakstījis Padomes priekšsēdētājs un ģenerālsekretārs, lai gan tie veido divus dažādus dokumentus, astotais pamats ir jāatbalsta un apstrīdētie tiesību akti ir jāatceļ, ciktāl tie attiecas uz prasītāju.

Par tiesāšanās izdevumiem

306 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs.

307 Tā kā Padomei spriedums ir nelabvēlīgs, tai ir jāpiespriež segt savus tiesāšanās izdevumus, kā arī atlīdzināt prasītājas tiesāšanās izdevumus atbilstoši tās izvirzītajiem prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (pirmā palāta)

nospriež:

1) **Atcelt Padomes Lēmumu (KĀDP) 2018/475 (2018. gada 21. marts), ar ko atjaunina to personu, grupu un vienību sarakstu, kurām piemēro 2., 3. un 4. pantu Kopējā nostājā 2001/931/KĀDP par konkrētu pasākumu īstenošanu cīņā pret terorismu, un ar ko atceļ Lēmumu (KĀDP) 2017/1426, Padomes Īstenošanas regulu (ES) 2018/468 (2018. gada 21. marts), ar kuru īsteno 2. panta 3. punktu Regulā (EK) Nr. 2580/2001 par īpašiem ierobežojošiem pasākumiem, kas terorisma apkarošanas nolūkā vērsti pret konkrētām personām un organizācijām, un ar kuru atceļ Īstenošanas regulu (ES) 2017/1420, Padomes Lēmumu (KĀDP) 2018/1084 (2018. gada 30. jūlijs), ar ko atjaunina to personu, grupu un**

vienību sarakstu, kurām piemēro 2., 3. un 4. pantu Kopējā nostājā 2001/931/KĀDP par konkrētu pasākumu īstenošanu cīņā pret terorismu, un ar ko atceļ Lēmumu (KĀDP) 2018/475, un Padomes Īstenošanas regulu (ES) 2018/1071 (2018. gada 30. jūlijs), ar kuru īsteno 2. panta 3. punktu Regulā (EK) Nr. 2580/2001 par īpašiem ierobežojošiem pasākumiem, kas terorisma apkarošanas nolūkā vērsti pret konkrētām personām un organizācijām, un ar kuru atceļ Īstenošanas regulu 2018/468, ciktāl tie attiecas uz ""*Hamas*", tostarp "*Hamas-Izz al-Din al-Qassem*"".

2) Eiropas Savienības Padome sedz savus, kā arī atlīdzina *Hamas* tiesāšanās izdevumus.

Pelikánová Nihoul Svenningsen

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2019. gada 4. septembrī.

[Paraksti]